

Curierul Adventist

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România

Prețul mântuirii noastre

„Astăzi în cetatea lui David vi s-a născut un Mîntuitor, care este, Hristos Domnul“. Luca 2,11. Să reflectăm împreună la darul Cerului pentru lumea aceasta, și la prețul mîntuirii noastre. Hristos S-a înjosit ca să ne înalțe. El S-a coborît din ceruri ca noi să ne putem urca în ceruri. A dat tronul Universului în schimbul ieslei din Betleem.

Hristos S-a născut dintr-o fecioară ca noi să putem fi născuți din Dumnezeu. A devenit părtaș omenirii, ca noi să putem avea părtășie cu divinitatea. El S-a făcut copil ca noi să putem deveni bărbați și femei maturi prin Isus Hristos. Cel Preajubit a fost înfășat în scutece, ca noi să putem fi îmbrăcați în haina îndreptăririi lui Hristos. A devenit Fiul omului, ca noi să putem deveni fiii lui Dumnezeu. Ingerii au tresăltat de bucurie la nașterea Sa în cetatea lui David, ca

odată, imensa mulțime a celor răscumparați să se bucure în cetatea lui Dumnezeu.

Scumpul nostru Mîntuitor S-a născut într-un staul, înconjurat de animale, ca să ne asigure un loc în casa Tatălui Său înconjurată de ingeri. El a străbătut drumurile întunecate și prăfuite aici jos, pe pămîntul acesta, ca noi să putem merge pe străzile de aur ale cetății de lumină de sus. A murit de moartea noastră, ca să putem avea viața Lui. A renunțat la totul ca noi să putem primi totul.

Cel mai mare dar este de la El și de aceea se cuvine ca cele mai bune daruri ale noastre să fie pentru El. Contemplarea scenelor de la iesle pînă la cruce mișcă profunzimea sufletului nostru. În uimire și teamă să spunem: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Său nespus de mare.“ 2 Cor. 9,15.

Anul LXI

noiembrie — decembrie

1983

Scumpi frați, stimate surori,
iubiți conlucrători,

Decembrie 31, 1983!

Un nou popas, un popas convențional în scurgerea nefragmentată a timpului ce nu cunoaște margini, un Eben-Ezer, dar și un moment al analizei și al hotărârilor majore.

Anul pe care l-am trăit clipă de clipă, cu bucuriile și necazurile lui, cu biruințele și înfringerile lui, a fost un timp împărțit în trei sute șazeci și cinci de unități de măsură zinoapte, bogat în evenimente cu profunde implicații în viața omenirii, deci și în viața noastră.

Trebuie să fim recunoscători Bunului Dumnezeu și celor în drept pentru pîinea cea de toate zilele, pe care am avut-o pe mesele noastre, în timp ce pe multe meridiane ale globului nostru pămîntesc, mii, zeci de mii de ființe nevinovate au murit, pentru că le-a lipsit hrana cea zilnică.

Să mulțumim cerului și celor ce veghează la liniștea și pacea țării, că în acest an, pe plaiurile deosebit de frumoase și binecuvîntate ale patriei noastre, s-a auzit cîntul avîntat al privighetorilor, simfonia unică a ciripitului de păsărele și a gizelor în iarba mătăsoasă, plină de mărgăritarele multicolore ale picăturilor de rouă în care se reflectă soarele, unduirea plăcută a lanurilor în pîrg, și n-am cunoscut canonada ucigătoare a tunurilor sau exploziile bombelor, așa cum s-au auzit în multe părți ale lumii, curmind viața multora.

Anul care a trecut a fost un an de frămînt pentru omenire. Și nu fără teme. Ingerii au încă porunca de a ține strîns vînturile ca să nu bată peste omenire. Deși masa tratativelor a fost părăsită pentru dispozitivele morții și distrugerii, omenirea cere ca forța rațiunii logice a vieții, a zimbetului și iubirii, să triumfe în fața forței urii și nimicirii. Omenirea vrea să trăiască fără coșmarul pulverizării atomice. Și omenirea trebuie să trăiască și va trăi! Opțiunea păcii... este opțiunea vieții, pe care de la începuturile neamului omenesc, Cel Atotputernic a indicat-o omului creat de El. „Alege viața, ca să trăiești, tu și sămînța ta“ (Deut. 30,19).

Etica convingerii și etica responsabilității nu sînt nicidecum în conflict. Ci din contră, ele se completează reciproc și fac parte din ceea ce trebuie să fie un om autentic.

Convingere și responsabilitate! Ingemănarea a două forțe menite să caracterizeze generația care va rosti cu bucuria mîntuirii înțipărită pe chipul lor: „Iată... Acesta este Cel în care ne-am încrezut... Este Viața ce se va măsura cu... veșnicia!“

Scumpi frați, stimate surori și iubiți conlucrători,

Convingere și responsabilitate! Calități ce au caracterizat pe bărbatul lui Dumnezeu, Pavel. El n-a fost un izolat. Iată-l făcînd front comun cu cele două sute șaptezeci și șase de suflete de pe vasul ce naufragia. I-a muștrat (Fapte 27,21), i-a îmbărbătat (vers. 22-25), dar nu i-a părăsit. Această experiență din viața acestui apostol constituie o parabolă a ceea ce ar trebui să fim noi în această lume. Omenirea are nevoie de fiecare dintre noi. Lumea și biserica au nevoie de un Pavel contemporan. Dar, mai înainte ca, plin de încredere, să a-nunțe pe cei în primejdie:

„Acum vă sfătuiesc să fiți cu voie bună; pentru că nici unul din voi nu va pieri... Un inger al Dumnezeului, al Căruia sînt eu și Căruia îi slujesc, mi S-a arătat... și mi-a zis: 'Nu te teme, Pavele'“ (vers. 22-23), același Pavel mărturisea:

„O, adevărat și cu totul vrednic de primit este cuvîntul care zice: 'Hristos Isus a venit în lume ca să mintuiască pe cei păcătoși', dintre care cel dintîi sînt eu“ (1 Tim. 1,15).

„Găsesc dar în mine legea aceasta: cînd vreau să fac binele, răul este lipit de mine... și mă ține rob legii păcatului... O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte!“ (Rom. 7,14-25).

„Eu, deci, alerg, dar nu ca și cum n-aș și încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vînt. Ci mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpînire, ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însumi să fiu lepădat“ (1 Cor. 9,26-27).

„Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos“ (1 Cor. 15,57).

„Pot totul în Hristos, care mă întărește“ (Fîl. 4,13).

Pe pragul noului an... 1984... să luăm acele hotărîri majore care să facă din fiecare dintre noi un astfel de luptător, un astfel de biruitor, oameni, bărbați și femei, care să se dăruiască pentru binele prezent și veșnic al aproapelui său și al cauzei lui Dumnezeu. La aceasta ne obligă convingerea și responsabilitatea noastră, pentru a fi oameni și urmași autentici ai Mîntuitorului nostru, care „S-a aruncat în brazda nevoilor lumii“, pentru că... ne-a iubit.

Încolo, frații și surorile mele, „urmăriți pacea eu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul“ (Evr. 12,14).

PACE

și... bună învoire

În ultimele zile ale lunii noiembrie au avut loc conferințele trimestriale cu prezbiterii și pastorii Cultului nostru, după cum urmează: luni 28 noiembrie, a avut loc la Bacău întâlnirea pastorilor și prezbiterilor din Conferința Bacău, la care au luat parte 33 pastori și 103 prezbiteri; marți 29 noiembrie, a avut loc la București întâlnirea pastorilor și prezbiterilor din Conferința București, la care au participat 81 de pastori și 235 prezbiteri; miercuri 30 noiembrie, la Cluj-Napoca, a avut loc întâlnirea pastorilor și prezbiterilor din Conferința Cluj, la care au participat 36 pastori și 148 prezbiteri; joi 1 decembrie, la Timișoara, a avut loc întâlnirea pastorilor și prezbiterilor din Conferința Sibiu cu sediul la Timișoara, la care au luat parte 28 pastori și 69 prezbiteri.

De asemenea, în ziua de 5 decembrie a avut loc ședința Comitetului de Conducere al Uniunii de Conferințe A.Z.S.

Cu aceste ocazii, problema care s-a pus în discuție a fost aceea a păcii și a pericolului unui conflict nuclear, care asemenea săbiei lui Damocles, stă deasupra omenirii.

Omenirea... caută pacea, alargă după ea, o dorește, o vrea și trebuie să o vrea. Din acest punct de

vedere, omenirea se află din nou la răscruce. Astăzi, singura alternativă a existenței umane este conviețuirea pașnică.

Cu două milenii în urmă, imnul optimist al corului îngeresc a făcut să vibreze universul întreg de conținutul soliei: „Pace pe pământ, între oamenii plăcuți lui Dumnezeu” (Luca 2,14). Acest imn, care era manifestarea voinței divine, anunța omenirea Terrei noastre și întregul Univers că orologiul vremii a sunat clipa profetică, și atunci — căci planurile lui Dumnezeu nu cunosc nici grabă, nici întârziere — S-a născut Acela despre care proorocul spusese cu sute de ani înainte că „Îl vor numi... Domn al păcii” (Is. 9,6) Vorbind despre lucrarea și menirea Lui, marele apostol Pavel spunea că „El a venit să aducă vestea bună a păcii... celor de aproape și celor de departe” (Efes. 2,17).

Acesta a fost programul dintotdeauna și voința de nezdruccinat a Celui Atotputernic, pentru tot ceea ce are viață în Universul acesta infinit. Voința aceasta a lui Dumnezeu a devenit scopul, leit-motivul predicării ucenicilor Mântuitorului. Ei au fost învățați să salute pe oamenii oricărui loc pe care-i întâlneau prin cuvintele: „Pacea să fie peste casa aceasta!” (Luca 10,5). După învierea Sa, Domnul Hristos a întâmpinat pe ucenici prin cuvintele: „Pace vouă” (Luca 24,36). Aceasta este de fapt esența Evangheliei mântuitoare, este temeiul și ținta soliei Scripturii pentru „locuitorii pământului, oricare neam, oricare seminție, oricare limbă și oricare norod” (Apoc. 14,6). De aceea, ca cetățeni ai patriei noastre, ca slujitori ai Dumnezeului păcii (1 Tes. 5,23), ca membri ai Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea, ne exprimăm totala adăziune față de inițiativele de pace ale Excelenței Sale, Domnul Nicolae Ceaușescu, președintele României socialiste, pentru că ele corespund aspirațiilor noastre cetățenești și religioase — de armonioasă și liberă manifestare a demnității umane, reliefând necesitatea stringentă a păcii, problemă capitală a epocii contemporane.

Adevărul zguduitor al zilelor noastre este că pacea este în pericol; și un alt adevăr al acestor zile este că forțele conștiente care cred că pacea este vitală pentru omenire, sporesc. De fapt, în acest

dramatic context internațional, hamletianul „a fi sau a nu fi” depășește cadrul retoric, devenind o problemă a însăși existenței omenirii. Oamenii de bine din patria noastră și din lumea întreagă, indiferent de clasă, rasă sau convingeri religioase, doresc pacea, pentru că numai în timp de pace pot fi siguri, că tot ce au construit cu trudă și devotament va dăinui. Considerăm că în lumea contemporană făgăduința Mântuitorului: „Vă las pacea Mea, vă dau pacea Mea”, poate și trebuie să fie realizată, și acesta constituie mandatul și chemarea noastră.

Vorbind despre „Adventistii de Ziua a Șaptea și dezarmarea”, Dr. B.B. Beach, director cu probleme de relații publice și libertate religioasă în cadrul organizației mondiale adventiste „Conferința Generală”, scria în Review and Herald din 21 aprilie 1983:

„Desigur, este numai drept și logic, este potrivit pentru creștini să promoveze pacea. Astăzi în lumea noastră este o situație nouă, fără asemănare în istoria omenirii. Ființele omenești au dezvoltat mijloace pentru propria lor nimicire, mijloace ce devin din ce în ce mai 'eficiente' și mai 'perfecționate', deși acestea nu sînt expresiile cele mai potrivite. Mai mult decît atît, un război total elimină orice discriminare. Necombatanții nu sînt loviți numai ocazional sau incidental; ei nu mai sînt simple victime, așa cum a fost cazul în cel de-al doilea război mondial, ci ei au devenit ținte ale acestui război... Adventistii de Ziua a Șaptea doresc să fie cunoscuți ca făcători de pace și lucrează pentru o pace și o dreptate mondială, sub călăuzirea lui Hristos, Domnul păcii”.

Într-o atmosferă solemnă și plină de răspundere, mulți dintre participanți au luat cuvîntul, subliniind importanța păcii în lume și în inimile și ființa noastră.

Fr. Ciucă Mihai, prezbiter în comunitatea Galați, spunea: „Eu sînt unul dintre cei care am simțit din plin urmările grele ale războiului. Tatăl meu este mare mutilat de război. El nu ne-a putut ajuta și am simțit în familia noastră lipsa aportului părintesc. De aceea inițiativa de pace a președintelui

DIN SUMAR:

- Prețul mîntuirii noastre C. I
- Pagina Președintelui . C. II
- Pace și bună învoire 1
- Isus este Împăratul 2
- De la Sabat la Duminică 4
- Zidul noului Ierusalim 6
- Suferințe și remedii 8
- Epistola către Evrei 9
- Oaze ale liniștii prin forme, linii și volume 14
- Cel neprihănit va trăi prin credință 15
- Desăvîrșirea este ea oare posibilă? 18
- Sfirșit de cale 20

*

României trebuie să găsească un puternic ecou în inimile noastre și ale tuturor oamenilor de bine din lumea întreagă. Să ne rugăm lui Dumnezeu și să lucrăm în vederea păcii în țara noastră și în lumea întreagă”.

„Domnul Dumnezeu ne asigură că El are pentru noi gânduri de pace și nu de nenorocire, ca să ne dea un viitor și o nădejde”, sublinia fr. Lospa Naum, prezbiter în comunitatea Merii-Petchii. „Aceasta este voința lui Dumnezeu. Eu am cunoscut din plin urgiile războiului. Și nu-l doresc pentru nimeni. Pacea... trebuie să înceapă cu noi și dinlăuntrul nostru. Să fie armonie, pace și unitate deplină, căci în această este țaria noastră. Susțin această mișcare în favoarea păcii și să ne rugăm pentru deplina ei realizare”.

Fr. Nagy Ioan din Gherla spune: „Sint fericit pentru că pe lângă faptul că Isus Hristos ne îndeamnă să fim soli ai păcii, și conducerea țării noastre cheamă pe toți la pace... Noi avem datoria să vestim pacea, să ne rugăm să trăim și să muncim ca niște oameni ai păcii”.

„Această vibrantă chemare a președintelui țării noastre la pace și colaborare între națiunile pământu-

lui” spunea fr. Țapu Ioan din Cluj-Napoca, trebuie să ne facă zilnic oameni activi. Acolo unde ne aflăm la locul muncii noastre să muncim cinstit, dând o mare atenție economiei. Vorbele sint frumoase, dar faptele, acelea contează. „Să facem totul pentru realizarea dezideratului divin: 'Pe pământ pace!'”

Pastorul Aldea Traian din Alba Iulia spunea: „Vin de la Alba Iulia, unde astăzi, 1 decembrie, se trăiește în atmosfera sărbătorească a Unirii, unde tineri și bătrâni se adună pentru a proclama dorința de pace și unitate a poporului român. Imaginea zguduitoare a ceea ce ar însemna un război atomic apare în articolul publicat în presa noastră: 'Ziua de apoi'. Este ceva inimaginabil. Ca popor al profeției ne bucurăm că Dumnezeu, potrivit făgăduinței Sale, Se va scula... să nimicească pe cei ce nimicesc pământul. După cum președintele țării noastre este un campion al păcii în lume și noi să fim făcători de pace spre a fi chemați fii ai lui Dumnezeu. Nu sintem catastrofiști ci... optimiști”.

Cît de semnificativă și plină de valoare este făgăduința divină:

„Căci Eu știu gândurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, gânduri de pace și nu de ne-

norocire, ca să vă dau un viitor și o nădejde” (Ier. 29,11).

În încheierea lucrărilor Conferințelor, au fost adoptate telegrame către domnul Nicolae Ceaușescu, președintele țării, în cuprinsul cărora participanții și-au exprimat deplina adeziune față de Apelul pentru dezarmare și pace al F.D.U.S. și hotărîrea lor fermă de a-și aduce din plin contribuția la apărarea păcii și securității în România și în întreaga lume.

De asemenea, participanții la ședința comitetului de conducere al Uniunii de Conferințe A.Z.Ș. au trimis o telegramă către președintele țării, domnul Nicolae Ceaușescu, un mesaj către O.N.U. precum și scrisori către ambasadele U.R.S.S. și S.U.A. în care, manifestându-și îngrijorarea față de actuala cursă a înarmărilor, cer oprirea cursei înarmărilor nucleare pe continentul european, oprirea amplasării de noi rachete nucleare cu raza medie de acțiune, retragerea și distrugerea celor existente.

Fie ca pacea și bună învoirea între oameni să se realizeze între națiunile pământului, între oameni și între cei chemați a vesti și a trăi Evanghelia păcii.

Redacția

„Născut într-o iesle, răstignit pe o cruce, totuși, în ambele ocazii Isus a fost proclamat Împărat.”

*

Atît la începutul cît și la sfîrșitul vieții Sale pămîntești, Isus Hristos, a fost aclamat ca Împărat. Și, în ambele ocazii, cetățenii străini și nu concetățenii Lui l-au dat acest titlu.

La începutul vieții Sale. „...au venit niște magi din răsărit la Ierusalim, și au întrebat: „Unde este Împăratul de curînd născut al iudeilor? Fiindcă l-am văzut steaua în răsărit și am venit să ne închinăm Lui” (Mat. 2,1-2). La sfîrșitul vieții Sale, „cînd au ajuns la locul numit „Căpățîna”, L-au răstignit acolo... Deasupra Lui era scris cu slove grecești, latinești și ebreiești: „Acesta este Împăratul iudeilor” (Luca 23,33-38). Astfel, în timp ce propriul Său popor a refuzat să-l recunoască originea Sa regească, magii din răsărit, la nașterea Sa, și guvernatorul roman, Pilat din Pont, la moartea Sa, au e-nunțat decizia veacurilor: „Isus este Împăratul”.

Ce naștere neobișnuită pentru cineva care se naștea ca viitor împărat! În locul unui palat regal, și a unei camere pregătite cu dărnici să primească Pruncul „care Se naștea a fi Împăratul”, Isus S-a născut într-un staul și a fost pus într-o iesle printre animalele necuvîntătoare, care nu puteau nici recunoaște și nici atesta originea Sa

regească. Și ce încoronare stranie s-a aranjat pentru El, în ultima zi a vieții Sale pămîntești! În locul unui sceptru în mîna Sa, i-au pus o

ISUS ESTE ÎMPĂRATUL

trestie. În locul unei diademe, bătută în pietre prețioase, care să-l încoroneze fruntea de monarh, ei l-au pus pe cap o coroană de spini. În locul unei mantii regale, așezată pe umerii Săi, i-au pus o manta veche, stacojie. În loc de a fi invitat pe un tron gravat în aur și îmbrăcat în mătase, a fost agățat

între cer și pămînt, pe o cruce cioplită rudimentar din lemn. Spatele Său sîngerînd, din cauza multor lovituri de bici poruncite, se freca de suprafața aspră a crucii, mărindu-l insuportabil durerile. În locul unui program festiv de încoronare cu muzică, coruri, orchestră și invitați de onoare, a avut parte de batjocora și disprețul unei adunături de oameni înconștienți. Strigătele lor îi asurzeau urechile. Cu toate acestea a fost o încoronare! Pilat din Pont, a scris, fără plăcere, deasupra Acelui cap supus chinurilor morții inscripția ce a rămas nemuritoare pentru veacuri: „Acesta este Împăratul!”.

De o adîncă semnificație este și faptul că inscripția a fost scrisă în limbile greacă, latină și ebraică. Fiecare din aceste trei limbi aducea o măturie elocventă privind universalitatea suveranității lui Isus Hristos. Fiecare dintre ele ne îndreaptă atenția asupra teritoriilor lumii peste care Isus era Împăratul.

Greaca, era limba vieții culturale, a învățămîntului, a literaturii, a filozofiei, și a poeziei; reprezenta viața intelectuală a vremii. Romanii aveau o zicală despre ei, care spunea astfel: „Ne scriem legile în limba latină, dar sintem îndrăgostiți de greacă. Folosim latina pentru a declara războiul și greaca pentru a duce tratativele de pace”.

Marii filozofi antici, Socrate, Aristotel și Platon erau greci. Cea mai mare parte a literaturii, în care se

include și Noul Testament s-a scris în greacă. Cu toate acestea cea mai vestită sentință care s-a scris în greacă, nu aparține filozofilor greci și nici evangheliștilor ci lui Pilat din Pont. Ea constă din cuvintele simple dar pline de putere: „Acesta este Împăratul“.

Fără să vrea, Pilat L-a decretat pe Isus rege al culturii, al științei, al păcii și al dragostei. Atunci când acceptăm ca Isus să stăpânească viața noastră personală, inscripția regalității Sale este reprodușă în inima noastră în limba greacă, exprimându-se cu o figură de stil. El devine atunci Domnul vieții noastre culturale, al activității și relațiilor noastre sociale, al divertismentelor și distracțiilor noastre; al emoțiilor și afecțiunilor noastre; a vieții noastre de iubire. El domină viața noastră intelectuală; El pune stăpânire pe gândurile noastre.

„Deasupra Lui era scris cu slove grecești: „Acesta este Împăratul“...“

Isus este și Împăratul aspirațiilor omenești. Deasupra capului Său era scris și în limba latină. Ea era limba oficială a imperiului roman. Toate legile, proclamațiile, ordonanțele, decretule și toate documentele oficiale erau publicate în limba latină. Când Pilat a scris inscripția în limba latină n-a intenționat să-L declare pe Isus Împăratul vieții și activității cotidiene a lumii contemporane. Isus este Domnul preocupărilor noastre obișnuite fiecărei zile.

Atunci când acceptăm personal suveranitatea lui Isus în viața noastră, când inscripția este gravată în limba noastră — ca să folosim aceeași figură de stil — în limba latină, declarăm și noi că Isus este Împărat asupra vieții noastre, ca oameni obișnuți; că El controlează activitatea noastră alături de marea mulțime; că El dirijează relațiile noastre cu cei cu care îndeplinim diferitele lucrări, cu cei pentru care lucrăm sau cu care lucrăm.

Cunoașterea că Isus este Împăratul, ne face să fim cinstiți, onorabili, respectuoși și politicoși față de și în societate. Suveranitatea Lui trebuie să poarte amprenta fiecărei acțiuni, fie că cumpărăm sau vindem ceva, atunci când ne achităm de obligațiile noastre, când ne onorăm contractele încheiate sau când trebuie să ne îndeplinim fără reșos angajamentele noastre.

Când Isus este recunoscut ca Împărat, faptul este gravat ca în „latinește“ în relațiile noastre comerciale, îndeplinindu-le în cadrul limitelor cerute. Vom coopera și vom uni eforturile noastre cu cei care sînt angajați în aplicarea legilor și menținerea ordinii. Conduita și lo-

ialitatea noastră față de superiori, subordonați sau egali, va oglindi caracterul Său.

Isus este și Împăratul religiei noastre. Inscripția de pe cruce, deasupra capului lui Isus era scrisă și în limba ebraică, care era limba religiei. Sulturile Vechiului Testament au fost scrise în ebraică. Copiștii își exprimau respectul lor în munca de copiere a Sfințelor Scripturi și atunci când ajungeau la numele Celui Atotputernic, făceau pauză ca să curețe penița înainte de a o folosi pentru scrierea acestui nume.

Atunci când inscripția „Isus este Împăratul“, este gravată și în inima mea, în „ebraică“ înseamnă că Domnul Isus Hristos stăpânește viața mea religioasă. Creștinismul este o legătură strînsă de iubire cu Isus. Când El spune: „Fiule, dă-mi inima ta“ (Ps. 23,26), vrea să spună: „Dă-mi iubirea ta, nehotărîrea inimii și afecțiunea vieții tale“.

Invitînd pe Isus să fie Împăratul vieții mele religioase, înseamnă că religia mea nu va fi o îmbinare de rituri și ceremonii goale ci o realitate vibrantă și vitală, o prietenie sinceră și permanentă, trăită într-o viață de biruință cu această Persoană minunată. Rugăciunile mele vor fi pline de putere și slu-

jirea mea plină de căldură. Va rezulta o consacrare sinceră a voinței mele exprimată printr-o ascultare și îndeplinire din iubire a voinței Sale. Atunci cuvintele din Ezechiel 36,26-29 vor fi împlinite în viața mea: „Vă voi da o inimă nouă, și voi pune în voi un duh nou; voi scoate din trupul vostru inima de piatră, și vă voi da o inimă de carne. Voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să urmați poruncile Mele și să păziți și să împliniți legile Mele... Vă voi izbăvi de toate necurățiile voastre“. De asemenea, cuvintele psalmistului David vor căpăta ecoul necesar în inima mea: „Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule“. Și Legea Ta este în adîncul inimii mele“ (Ps. 40,8). Ascultarea față de descoperirile Sale va deveni bucuria și desfătarea sufletului meu, deoarece Isus guvernează ca Împărat în viața mea. „Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci dragostea lui Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui, și poruncile Lui nu sînt grele“... (1 Ioan 5,2-3).

Inscripția era scrisă deasupra capului Său și în slove ebraicești: „Acesta este Împăratul!“

Inscripția care anunța suveranitatea Domnului Isus Hristos în cele trei limbi: greacă, latină și ebraică simbolizează acceptarea stăpînirii Lui în cele trei domenii care îmbrățișează sfera întregii mele vieți.

„Isus este Împăratul“, cuvinte scrise în greacă simbolizează suveranitatea Lui asupra vieții mele emotive, intelectuale și culturale.

„Isus este Împăratul“ scris în limba latină simbolizează suveranitatea Lui asupra vieții mele sociale.

„Isus este Împăratul“ scris în ebraică simbolizează suveranitatea Lui asupra vieții mele spirituale.

Dacă Isus este Împăratul, să încoronăm pe Pruncul din iesle și pe Omul de pe cruce ca împărat al vieții noastre. Să-I oferim Lui tronul inimii noastre. Să-I încredințăm Lui sceptrul voinței noastre. Să aruncăm, pe umerii Săi mantaua regală a supunerii noastre. Să punem pe capul Său coroana iubirii noastre și să-L invităm să stăpânească în exclusivitate viața noastră.

Prelucrare
C. Alexe
pastor-pensionar

De la Sabat...

la Duminică

In ultimii ani, teologi de diferite convingeri religioase și-au îndreptat atenția și preocuparea spre acest subiect de o valoare unică și care va constitui un punct vital în evenimentele finale ale Planului de Mintuire.

In ultimii ani, pentru prima dată în istoria Universității Pontificale Gregorienne din Roma, un ne-catolic urmează și absolvă această renumită instituție de învățămînt, primind din partea papei Paul al VI-lea medalia de aur pentru absol-

virea cursurilor cu mențiunea „Summa cum Laude”. Acesta a fost Samuele Bacchiocchi, care și-a luat doctoratul în teologie la Universitatea Pontificală Gregoriană, Facultatea de Istorie Ecclesiastică. In prezent fratele Bacchiocchi este profesor de teologie și istorie bisericească la Universitatea Andrews, U.S.A.

Disertația sa cu titlul „De la Sabat la Duminică” a fost publicată de Casa de editură a Universității

Pontificale Gregorienne din Roma în 1977 și se bucură de o prefață a lui Vincenzo Monachino, S.J., președintele secției de istorie bisericească a Universității Pontificale Gregorienne.

Pentru importanța acestei lucrări, care este de fapt o investigație istorică a genezei păzirii Duminicii în biserica creștină, vom publica începînd cu numărul de față această lucrare deosebit de importantă și apreciată ca atare de personalități ale lumii creștine.

* * *

Introducere

Criza prezentă a „Zilei Domnului”

Ciclu celor șase zile lucrătoare și una pentru închinare și odihnă, deși este o moștenire a istoriei evreilor, s-a impus — cu trecerea timpului — aproape în toată lumea. De fapt, atît închinarea iudeilor cît și a creștinilor își găsesc expresia concretă într-o zi, zi care se repetă săptămînal, în care adorarea lui Dumnezeu este posibilă și mai plină de însemnătate, prin întreruperea activității de fiecare zi.

În ultimul timp însă, societatea noastră a cunoscut transformări foarte radicale, datorită realizărilor tehnologice, industriale, științifice și spațiale. Omul modern, așa cum susține Abraham J. Henckel, „trăiește sub tirania lucrurilor spațiale”.¹⁾ Creșterea posibilităților de a avea mai mult timp liber, datorită scurtării săptămîinii de lucru, tînde să altereze, dacă nu numai ciclul de șase zile lucrătoare și una de odihnă, ci chiar și valorile religioase tradiționale, cum ar fi sfințirea Zilei Domnului. Creștinul de astăzi este astfel ispitit să considere timpul ca un lucru ce-i aparține, ceva pe care îl poate folosi pentru propria sa plăcere. Îndatoririle religioase ale închinării, dacă nu sînt cu totul neglijate, atunci sînt adesea reduse ca nefiind obligatorii, după capriciile vieții. Noțiunea biblică a „Sabatului cel sfînt”, înțelesă ca un timp în care trebuie să te abții de la orice activitate laică, pentru a putea trăi experiența binecuvîntării creării și răsculpărării, prin adorarea lui Dumnezeu și acționînd în mod generos față de cei în nevoie, dispare din ce în ce mai mult

din concepția creștină. În consecință, dacă se ia în considerație faptul că instituțiile economice și industriale fac totul pentru a obține maximum de randament din fabricile și unitățile industriale pe care le au — atunci este ușor de înțeles cum modelul ce ne-a fost transmis al unei săptămîni de șapte zile, cu o periodică zi de odihnă și închinare, poate suferi modificări radicale.

Problema este amplificată printr-o predominantă și greșită concepție cu privire la însemnătatea „zilei cele sfinte” a lui Dumnezeu. Mulți creștini, bine intenționați, văd păzirea Duminicii mai degrabă ca o oră de închinare, decît ca o zi sfîntă a Domnului. Îndeplinindu-și obligațiile de închinare, mulți, cu conștiința împăcată, vor petrece restul Duminicii angajați fie în cîștigarea de bani, fie în căutarea de plăceri.

Unii oameni, preocupați de această răspîndire a profanării zilei Domnului, cer cu stăruință promulgarea unor legi civile care să pună în afara legii orice activitate care nu este compatibilă cu spiritul Duminicii²⁾. Pentru a face o astfel de lege ca să fie agreabilă chiar și pentru necreștini, uneori se face apel, la nevoia presantă de păstrare și ocrotire a resurselor naturale. O zi de odihnă deplină pentru om și mașină va ajuta să se economisească atît resurse de energie, cît și să se ocrotească mediul înconjurător.³⁾ Cu toate acestea, nevoile sociale sau ecologice, în timp ce pot încuraja odihna în ziua Duminicii, cu greu vor putea totuși determina luarea unei poziții de închinare.

Oare nu am avea rezultate mai bune dacă am educa comunitățile noastre creștine pentru a înțelege atît însemnătatea biblică, cît și experiența „zilei cele sfinte” a lui Dumnezeu? Pentru a se realiza

aceasta, este totuși necesar ca mai întîi de toate să evidențiem în mod clar temeiul teologic pentru păzirea Duminicii. Care sînt temeiurile biblice și istorice pentru păzirea Duminicii? Poate această zi să fie considerată ca o legitimă înlocuitoare a Sabatului iudaic? Poate fi în mod drept invocată porunca a patra pentru a te bucura de păstrarea ei? Ar trebui oare Duminica să fie privită ca fiind o oră de închinare mai degrabă decît ziua cea sfîntă de odihnă a Domnului?⁴⁾

Pentru a da un răspuns la aceste probleme vitale, este necesar să precizăm, mai înainte de toate, „cînd”, „unde” și „de ce” a apărut Duminica o zi de închinare creștină. Numai după ce vom reconsidera acest tablou istoric și după ce vom identifica principalii factori care au contribuit la apariția Duminicii, numai atunci va fi posibil să pornim la realizarea sarcinii de a reevalua valabilitatea și importanța păzirii Duminicii.

Problema și obiectivele acestui studiu

Problema originii păzirii Duminicii în Biserica creștină, în perioada ei de la început, a reținut în ultimul timp interesul teologilor de diferite convingeri religioase. Numeroase studii științifice, incluzînd cîteva dizertații de doctorat, care au apărut în ultimele două decade, sînt dovezi evidente ale reînnoirii interesului și ale eforturilor de a găsi un răspuns mult mai satisfăcător întrebării ce se ridică mereu, și anume cu privire la timpul, locul și cauzele sau motivele originii păzirii Duminicii⁵⁾.

Tendența în studiile recente a fost, totuși, aceea de a face din păzirea Duminicii fie o creație exclusivă și originală a comunității apos-

tolice din Ierusalim⁶⁾, fie o adaptare păgînă a „Dies Solis“ (ziua soarelui), cu legătura lui cu închinarea sau adorarea soarelui⁷⁾. Dar orice investigație și concluzie, care ia în considerație numai cîțiva factori cauzali, este în mod clar unilaterală și puțin echilibrată.

Dacă recunoaștem, așa cum face J. V. Goudoever, că „toate părțile liturghiei și sărbătorile sînt poate cele care sînt cele mai durabile; este practic imposibil a schimba ziua și forma sărbătorii⁸⁾, atunci ar trebui să așteptăm ca motive complexe și profunde să fi putut determina majoritatea creștinilor să fi abandonat tradiția iudaică imemorială și proeminentă a pămîntului Sabatului, în favoarea unei noi zile de închinare. Deci, orice încercare de a reconstrui procesul istoric al originii Duminicii trebuie să dea atenție numărului mare de factori posibili care au contribuit la aceasta, și anume: teologici, sociali, politici și păgîni — și care au jucat poate un rol minor sau mai mare în determinarea adoptării Duminicii ca o zi de închinare.

Acest studiu are două obiective bine definite. În primul rînd, el își propune să examineze tezele expuse de numeroși teologi, care atribuie apostolilor sau chiar lui Hristos inițiativa și responsabilitatea abandonării pămîntului Sabatului și instituirea Duminicii ca zi de odihnă și închinare. Se va acorda atenția cuvenită învățăturilor lui Hristos cu privire la Sabat, invierii și arătărilor lui Hristos după înviere, celebrării Sfintei Cîine (împărtășania) și comunității creștine din Ierusalim, pentru a determina rolul, dacă a existat, pe care l-au jucat toate aceste evenimente în stabilirea pămîntului Duminicii. Scopul nostru va fi acela de a stabili dacă pămîntul Duminicii ca zi de închinare își are originea din timpul vieții apostolilor în Ierusalim, sau dacă a început ceva mai tîrziu și în altă parte decît în Ierusalim. Această verificare a genezei istorice a pămîntului Duminicii este de o mare importanță, deoarece ea poate explica nu numai cauzele originii ei, ci, de asemenea, aplicabilitatea ei la creștinii de astăzi. Dacă, în adevăr, Duminica este ziua Domnului, atunci toți creștinii, da, întreaga omenire, trebuie să știe acest lucru.

În al doilea rînd, acest studiu își propune să evalueze în ce măsură unii factori, cum ar fi sentimentele anti-iudaice, măsurile represive ale romanilor luate împotriva iudeilor, adorarea soarelui cu componența ei „Ziua Soarelui“, cum și anumite motivări teologice creștine, în ce măsură acestea toate au influențat abandonarea Sabatului și adoptarea Duminicii de către majoritatea creștinilor ca ziua Domnului.

Acest studiu deci, este o încercare de a reconstitui un mozaic de factori în strădania unui tablou cît mai exact al timpului și al cauze-

lor care au contribuit la adoptarea Duminicii ca zi de închinare și odihnă. Acest lucru este în armonie cu sugestia lui C. W. Dugmore, cum că „se merită uneori să se reconsidere ceea ce marea majoritate a oamenilor consideră a fi un „choses jugées“, chiar dacă nu se va putea trage în mod definitiv, nici o concluzie strălucită⁹⁾. A reexamina soluțiile și ipotezele acceptate, supunindu-le unei noi cercetări critice nu este un simplu exercițiu academic, ci, mai degrabă, este o datorie ce trebuie adusă la îndeplinire în serviciul adevărului.

Studiul nostru nu se ocupă de aspectele liturgice sau pastorale ale pămîntului Duminicii în perioada creștinismului primitiv, întrucît aceste probleme au fost tratate deja pe larg (exhaustiv) în recente monografii¹⁰⁾. Vom examina numai acele texte care ne pot ajuta să stabilim timpul și cauzele — formal și material, imediat și îndepărtat — al originii pămîntului Duminicii ca zi de închinare. Preocuparea noastră este limitată la problema originii.

Cu excepția cîtorva referințe incidentale la textele mai vechi, documentele pe care le vom examina aparțin primelor patru secole ale erei noastre. Mărturiile patristice vor fi examinate pînă la această perioadă, pentru a verifica valabilitatea istorică a motivărilor ce apar în puținele documente ce le avem din prima parte a secolului al doilea. Aceasta este perioada în care pămîntul Duminicii ca zi de închinare trece de la un început nebulos la o practică stabilă. Aceasta fiind perioada în care instituțiile eclesiastice sînt încă într-un stadiu embrionar, cercetătorii care citesc cele citeva documente ce le avem, dar le interpretează după criteriul eclesiologic de mai tîrziu, pot fi cu ușurință duși în rătăcire.

Izvoarele au fost analizate luînd în considerație factorii cronologici, istorici și geografici. Pasajele importante au fost supuse unor atente cercetări, deoarece, adesea, problemele lor textuale și contextuale au fost fie trecute cu vederea fie interpretate în mod unilateral. Acest lucru a creat impresia nedorită, de exemplu, că există, așa cum susține N. J. White, „o folosire neînteruptă și în afară de orice semn de întrebare“ a expresiei „ziua Domnului“ (Kuriake Hemera), ca referindu-se la Duminică, și această de la început, din timpul apostolilor. 11).

Documentele disponibile pentru studiul de față sînt de o natură eterogenă, ca, de exemplu, scrisori, homilii și tratate. Proveniența, autenticitatea și „ortodoxia“ lor nu sînt totdeauna sigure dar, deoarece sînt tot ce avem, tot ceea ce este de valoare trebuie să fie stors din ele. În conformitate cu rigurozitatea canoanelor științifice, se pot face obiecțiuni cu privire la folosirea unui document, ca de exemplu Pseudo-Barnaba.

Totuși, dacă cineva se va limita numai la analiza documentelor de arhivă, a monumentelor arheologice și a altor piese de o autenticitate neîndoieabilă, atunci ar fi imposibil să se vadă un real progres, datorită faptului că sînt foarte puține. Este de aceea necesar să examinăm bogata literatură patristică și apocrifă, în timp ce nu vom uita limitările lor.

Pentru a face accesibil acest studiu și cititorului ce nu este un specialist, un teolog, Noul Testament și textele patristice sînt citate în acest studiu folosindu-se traduceri cele mai bune și circulante. În ceea ce privește Noul Testament, s-a folosit ediția engleză „The Revised Standard“, dar atunci cînd s-a considerat necesar, a fost inserat textul grec al lui E. Nestle și K. Aland. În cazul textelor patristice de o importanță deosebită, au fost examinate diferite ediții critice. Atunci cînd însă traducerea existentă nu satisfăcea, autorul a tradus personal textul. Expresiile importante în latină și greacă au fost puse în paranteză. În limba română, folosim cunoscuta traducere a lui Cornilescu.

Desele referiri la recente monografii ale lui W. Rordorf, F. A. Regan și C. S. Mosna sînt simptomatice pentru importanța lor, cum și pentru faptul că s-a făcut simțită nevoia de a pune în discuție unele din concluziile lor. Fără îndoială că lucrările ipotetice care au făcut studiul cercetărilor prezente, după ce au trecut de ciurul criticilor, va necesita, la rîndul lor să fie modificate și îndreptate.

Acest studiu reprezintă în mare măsură o prezentare prescurtată a dizertației de doctorat prezentată în limba italiană Facultății de Istorie Ecclesiastică a Universității Pontificale Gregorieni din Roma. Materialul a fost în mod substanțial condensat și rearanjat. Această reelaborare a fost determinată de dorința de a face ca acest studiu să fie înțeles de către cititor. Pentru a se putea realiza acest lucru, adesea, discutarea întrebărilor tehnice a fost pusă în note.

Sperăm ca această lucrare să furnizeze teologilor date istorice indispensabile pentru reflexii și documentare asupra importanței Duminicii, cum și faptul că ea va trezi interesul istoricilor spre a reconsidera problema originii Duminicii, în încercarea de a fi mai aproape de „adevăr“. Este, de asemenea, speranța că cititorii interesați vor putea fi stimulați printr-o mai bună înțelegere a zilei celei sfinte a lui Dumnezeu, stimulați la investigare, pentru obținerea unei comunități mai profunde de „Sabatul Domnului“ (Marcu 2,28).

(Continuare în pag. 13-a)

Si m-a dus in Duhul pe un munte mare si inalt. Si mi-a aratat cetatea sfinta, Ierusalimul, care se pogora din cer de la Dumnezeu avind slava lui Dumnezeu. Lumina ei era ca o piatra prea scumpa, ca o piatra de iaspis, stravezie ca cristalul. Era inconjurata cu un zid mare si inalt. Avea douasprezece porți, si la porți doisprezece ingeri. Si pe ele erau scrise niște nume: numele celor douasprezece seminții ale fiilor lui Israel. Spre răsărit erau trei porți; spre miazănoapte trei porți; spre miazăzi trei porți. Zidul cetății avea douasprezece temelii și pe ele erau cele douasprezece nume ale celor doisprezece apostoli ai Mielului". Apoc. 21,10-14.

Tabloul pe care ni-l prezintă textele de mai sus aparține cetății veșnice. Zidurile acestei cetăți slăvite le vor putea vedea mintuiții în corpurii nemuritoare. Slava aceasta măreață luminează de pe acum pe cei ce stau în lumina ce vine de la tronul Celui Atotputernic.

Noul Ierusalim are un zid înalt cu trei porți pe fiecare latură. Poate ne întrebăm: de ce mai este nevoie de ziduri acolo unde totul este deschis și liber, unde nu mai există amenințări și primejdii, care să impună aceste măsuri de adăpost și ocrotire?

Din acest zid se desprinde o învățătură, cu putere de lege pentru biserica — comunitatea — lui Dumnezeu de pe pământ, al cărei simbol este Ierusalimul ceresc.

Ce rol au avut zidurile cetăților din vechime? Se poate spune că au avut un întreit rol: 1) Acestea serveau ca siguranță, scut și apărare pentru aceia care locuiau în incinta cetății respective. 2) Zidul mai servea drept graniță, hotar, delimitare, linie de demarcație dintre viața interioară și lumea din afara cetății. 3) Zidurile ofereau un contur clar și distinct al cetății respective.

Viața comunității lui Dumnezeu de pe pământ, proiectată în perspectiva acestui tablou, trebuie de asemenea să aibă un zid. Chemaarea ei este de a reflecta imaginea modelului divin, prin viața ei trăită potrivit principiilor creștine.

Potrivit textelor introductive, zidul cetății era în primul rând „mare”: vers. 12. Pentru ca comunitatea din zilele noastre să-și poată aduce la îndeplinire însărcinarea ei sfântă, are nevoie de un zid „mare”, adică de o învățătură de doctrină fundamentală, sănătoasă, temeinică. Acest zid ocrotitor este întemeiat pe studiul Cu-

vântului lui Dumnezeu, făcut cu rugăciune și sub călăuzirea Duhului Sfânt. Spiritul Profetic are un rol hotărâtor în consolidarea și menținerea unității și tăriei acestui zid.

Fiecare generație trebuie să-și aducă aportul la menținerea acestui zid, împreună cu tot ce-i aparține, în sensul clarității și distincției lui. Ap. Pavel spune: „După harul lui Dumnezeu care mi-a fost dat, eu, ca meșter-zidar înțelept, am pus temelia și un altul clădește deasupra. Dar fiecare să ia bine seama cum clădește deasupra. Căci nimeni nu poate pune o altă temelie decît cea care a fost pusă, și care este Isus Hristos. Iar dacă clădește cineva pe această temelie, aur, argint, pietre scumpe, lemn, fîn, trestie, lucrarea fiecăruia va fi dată pe față: ziua Domnului o va face cunoscut, căci se va descoperi în foc. Și focul va dovedi cum este lucrarea fiecăruia. Dacă lucrarea zidită de cineva pe temelia aceea, rămîne în picioare, el va primi o răsplată”. (1 Cor. 3,10-14).

Este deosebit de important pentru zilele noastre sfatul dat tot de ap. Pavel lui Timotei: „Căci va veni vremea cînd oamenii nu vor putea să sufere învățătura sănătoasă; ci îi vor gîdila urechile să audă lucruri plăcute, și își vor da învățători după poftele lor. Își vor întoarce urechile de la adevăr, și se vor îndrepta spre istorisirii închipuite. Dar tu fii treaz în toate lucrurile, rabdă suferințele fără lucrul unui Evanghelist, împlinește-ți bine slujba”. (2 Tim. 4,3-5).

Trăim într-un timp cînd unii oameni nu mai doresc învățătura sănătoasă. Lumea e plină de contradicții și tensiuni de tot felul. Lumea creștină a zilelor noastre, exponenții acesteia accentuează tot mai mult ideea de a îndepărta zidurile confesionale și dogmatice, deoarece „unirea este mai importantă decît adevărul”.... Acesta este visul unui creștinism care nu mai dorește învățătura sănătoasă. Acesta este un tablou înșelător și foarte primejdios pentru biserica lui Dumnezeu! Cine s-ar încumeta să introducă, să strecoare alte învățături, decît acelea cuprinse în „dreptarul învățăturilor sănătoase” (2 Tim. 1,13), care stau la temelia acestei biserici, transformînd-o dintr-un Ierusalim, într-un Babilon? Să ne ferim de ispita unor asemenea inovații!...

Dar zidul învățaturii sănatoase al bisericii este expus nu numai atacurilor din afară, ci și asalturilor care-l încearcă din lăuntru ei.

Cunoaștem din istoria Greciei antice, asediul întreprins de greci im-

potriva cetății Troia. Toate încercările lor disperate timp de zece ani au rămas fără rezultat, potrivit celor spuse de Homer. Grecii schimbîndu-și tactica, au recurs apoi la un faimos viclesug: sub pretextul unei ofrande religioase, ei au construit un uriaș cal de lemn, înlăuntru cărui au fost ascunși 50 de soldați; restul armatei s-a prefăcut că se retrage. Atunci troienii au introdus calul în oraș. În puterea nopții ostașii au ieșit din ascunzătoare, au deschis poarta cetății, și astfel Troia a fost cucerită printr-o stratagemă devenită celebră de-a lungul veacurilor și cunoscută sub denumirea de „Calul Troian”.

Această expresie caracterizează pe acela care folosește un șirețic, spre a se furișa în tabăra adversă, indică pe dușmanul travestit în binefăcător...

Fie că vom fi sau nu vom fi conștienți, zidul temeiniciei advenite va fi supus unor încercări de rezistență nemiloase. În ceasul crizei care se apropie tot mai mult de noi și de toată lumea, s-ar putea ca acest zid să nu mai constituie un bastion de apărare comun pentru biserică. Se vor repeta și cu noi cele spuse de Isus lui Petru: „Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca griul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi”. (Luca 22,31-32). Trebuie să ne punem foarte serios întrebarea: de ce sînt eu propriu-zis adventist? Ce urmăresc eu în această biserică? Viața și activitatea mea, întăresc zidul marilor învățături fundamentale ale acestei biserici, sau îl slăbesc?

Ierusalimul n-a avut numai un zid „mare” și „rezistent”, ci acesta era și „înalt”. Este suficient de înalt pînă vom ajunge în cer. Zidul acesta este un simbol dintre Dumnezeu și comunitatea Sa. Profetul Isaia spune că pe înălțimea acestui zid sînt postați străjeri, ziua și noaptea: „Pe zidurile tale Ierusalime, am pus niște străjeri care nu vor tăcea niciodată, nici zi, nici noapte! Voi care aduceți aminte Domnului de el, nu vă odihniți de loc! Să nu-I dați răgaz, pînă nu va așeza din nou Ierusalimul, și-l va face o laudă pe pământ”. (Isaia 62,6-7).

Noi trebuie să-I aducem mereu aminte lui Dumnezeu să rezidească zidul Ierusalimului. Poate este cazul să ne întrebăm fiecare în parte: cum stau lucrurile în comunitatea noastră? Întărim, consolidăm noi prin viața noastră, prin studiul Cuvîntului lui Dumnezeu, prin ru-

ZIDUL

NOULUI IERUSALIM

găciune și activitate acest zid al Ierusalimului? Care este aportul pe care-l aducem noi pentru păstrarea înălțimii acestui zid? Să ne luptăm ca viața noastră să fie un zid înalt de rugăciune, de adăpost, să fie umbra Celui Atotputernic. Fiecare rugăciune sinceră este o piatră, o cărămidă în acest zid! Dar să nu uităm: fiecare slăbiciune, fiecare păcat, fiecare alunecare a noastră, slăbește acest zid.

Însă zidul Noului Ierusalim nu este numai „mare și înalt” ci el este și de „iaspis”, după cum ni-l prezintă versetul 11 din Apoc. 21. „o piatră prea scumpă ca o piatră de iaspis, străvezie ca cristalul”. Aceasta înseamnă că zidul era „transparent”. Deci, comunitatea nu trebuie să fie o cetate ascunsă în această lume! În lume există ziduri mari și înalte, care nu au nici un alt rost, decît să adăpostească, să ascundă ceva, să mascheze ceva de ochii trecătorilor. Comunitatea nu are taine pe care să le ascundă; dimpotrivă, zidul comunității trebuie să fie transparent. Oamenii să audă și să vadă ceea ce se predică în „Ierusalimul” comunității. Acest zid transparent poate să fie și întunecat, printr-o comportare a noastră necorespunzătoare...

Pereții de sticlă de la hala sporturilor din München, sînt confecționați dintr-o sticlă specială în așa fel încît, privind de afară nu poți vedea ceea ce este înăuntru, dar din lăuntru se poate vedea absolut tot ce se petrece afară. Dacă s-a produs ceva ce a făcut ca acest zid al comunității să fie difuz, trebuie să rezolvăm totul de așa manieră, încît să se păstreze o vizibilitate perfectă din ambele sensuri. Să îngăduim lui Dumnezeu să ne schimbe toate părțile întunecoase ale vieții noastre, pentru ca lumina cunoștinței lui Dumnezeu să se poată reflecta pe zidul vieții noastre spirituale personale și de comunitate. Să cunoască lumea prin noi pe Domnul Hristos. Zidul acesta de cristal propriu-zis, este „îndreptățirea prin Credință”, oferită nouă de Domnul Hristos. În virtutea acestei îndreptări, noi trebuie să fim curății și sfințiți. Această nouă stare a noastră în Hristos nu va mai trebui ascunsă, întrucît ea se descoperă singură în lumina crucii lui Hristos. Numai Domnul Hristos singur poate să facă viața noastră curată, clară, transparentă. Dacă acest zid de bază este întreținut în condiții bune, toate celelalte lucruri negative vor dispărea din viața noastră: amărăciunea, îndoiala, scepticismul, invidia, ura, lipsa de iubire, etc.

Observăm deci că, înfățișarea zidului Noului Ierusalim este întreită. Nici una din aceste aspecte nu poate fi subapreciată. Ele constituie o unitate inseparabilă: mare, înalt, cristalin, (transparent). „Iată că te-am săpat pe mîinile Mele și zidurile tale sînt totdeauna înaintea ochilor Mei”. (Isaia 49,16).

Noul Ierusalim însă nu are numai un zid „mare”, care să facă din el o cetate inexpugnabilă, avînd hotarele ei bine delimitate, printr-o linie de demarcație distinctă; nici numai un zid înalt, care să facă legătura dintre Dumnezeu și comunitate, nici doar unul transparent, care să reflecte slava lui Dumnezeu în această lume! Ierusalimul este un oraș deschis, cu porțile deschise ziua și noaptea. El nu are numai o poartă, ci are cîte trei porți, pe fiecare latură a zidului, în cele patru puncte cardinale: în total douăsprezece porți. Vizionarul spune despre acestea: „Porțile ei nu se vor închide ziua, fiindcă în ea nu va mai fi noapte”. (Apoc. 21,25).

De fapt, care este rolul unei porți? O poartă face posibilă comunicarea, legătura dintre cei care locuiesc înăuntru unei fortificații, cu lumea din afara acesteia. Ea crează condiții de părtășie, de reciprocitate, între ființe, între oameni. Porțile deschise invită întotdeauna. Ele arată că cei care sînt în afara cetății, sînt bineveniți, sînt așteptați, sînt doriți. Porțile deschise au un dublu sens, asigurînd intrarea și ieșirea liberă în ambele sensuri. Să îngăduim Duhului Sfînt să-și exercite puternic influența Sa sfințitoare asupra noastră prin acest zid.

Un zid fără porți face dintr-un oraș sau o cetate, o închisoare. La fel, o poartă fără zid, este un tablou fără sens. Porțile își au rostul lor numai cînd sînt montate în ziduri. În măsura în care zidurile sînt mai puternice și mai înalte, în aceeași măsură sînt și porțile mai necesare, mai importante! Comunitatea lui Dumnezeu trăiește în lumea aceasta și ea are nevoie de a fi înconjurată de un zid, dar nu pentru a se retranșa, a se ascunde în spatele acestui zid, nu pentru a-i închide porțile, ca să se izoleze pe o insulă asemenea lui Robinson Crusoe, ci ca să poată trăi în lume și să facă accesibilă comuniunea Domnului Hristos cu lumea, prin porțile ei deschise. Noi trebuie să trăim în lume, trebuie să ne facem simțită prezența în lume în mod pozitiv, activ, folositor, spre binele semenilor noștri, spre binele societății în mijlocul căreia trăim.

Zidul Noului Ierusalim, cu porțile lui veșnic deschise, ridică o întrebare pentru noi: vorbește viața ta, comunitatea ta — indiferent unde este ea situată din punct de vedere geografic — despre Ierusalimul ceresc? Are comunitatea ta porțile deschise ziua și noaptea, care să invite, să poftască pe cei din afară să intre înăuntru zidurilor ei? Cunosc sufletele care mai trăiesc în afara ei că există un oraș veșnic, care ne oferă pace sufletească, liniște, siguranță și viață veșnică? Sau viața ta, comunitatea ta, în lipsa porților deschise, nu mai transmite acest mesaj al mîntuirii veșnice? Nu este suficient ca cineva care încă n-a reușit să intre în comunitate, să asculte doar de afară ecoul cîntărilor al rugăciuni-

lor și al vieții vrednice de dorit, care există înăuntru zidului comunității. Trebuie să facem tot ce stă în puterea noastră, să fie liberă calea de intrare în comunitate a sufletelor dornice de mîntuire! Domnul ne spune prin profetul Isaia: „Croiți, croiți drum, pregătiți calea, luați orice piedică din calea poporului Meu!” „Treceți, treceți pe porți! Pregătiți o cale poporului! Croiți, croiți drum, dați pietrele la o parte! Ridicați un steag peste popoare!” (Isaia 57,14; 62,10).

Domnul Hristos ne trimite în lume, la oameni, la semenii noștri. El nu ne-a ghos să facem din Ierusalim un ghetou, o închisoare, o cetate izolată, inaccesibilă lumii. Comunitatea trebuie să aibă zid, dar nu fără poartă deschisă, nu fără posibilitate de intrare liberă!

„Eu stau la ușă și bat”, spune Isus. „Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el, voi cina cu el, și el cu Mine”. Apoc. 3,20. Isus insistă la ușa inimii mele, la ușa inimii Laodiceii. „Ușa la care se face referire aici este sub controlul omului și fiecare persoană o poate deschide, sau închide după voie. Hristos așteaptă decizia omului. Este ușa la sufletul unui om. Prin iubirea Sa, prin Cuvîntul Său și prin faptele Sale providențiale, Hristos bate la ușa emoțiilor noastre; prin înțelepciunea Sa, la ușa minții noastre; prin poziția Lui de Domn, El bate la ușa conștiinței noastre; prin făgăduințele Sale, El bate la ușa nădejdilor noastre”. El dorește să intre. Prin viața, prin moartea și învierea Sa, Isus ne-a deschis cele douăsprezece porți ale Noului Ierusalim, și El dorește ca viața ta și a mea, să fie o ușă deschisă în zidul comunității.

Să ne rugăm ca Duhul Sfînt să dărîme zidurile izolării noastre de lume; zidurile mîndriei, ale geloziei, ale invidiei, ale egocentrismului, ale rușinii, ale îndreptățirii de sine și ale temerii...

Noi avem nevoie de o pocăință dublă: în primul rînd să răspundem chemării, apelului adresat nouă de Domnul Hristos, de a ieși din lumea păcatului, din umbra zidului Ierusalimului, și de a intra în cetate, în comunitate, aflînd iertare, pace și siguranță veșnică pentru sufletele noastre. Apoi avem nevoie de a doua pocăință: de a ieși din cetate ca oameni convertiți, re-născuți, pentru a merge la cei care trăiesc încă în afară, la semenii noștri care ne înconjoară, pentru care a murit Domnul Hristos, și care trebuie să fie atrași la crucea Sa.

Să facem tot ce stă în puterea noastră, pentru păstrarea și consolidarea zidului Ierusalimului, pentru ca el să rămînă „mare”, să rămînă „înalt”, să rămînă „transparent”, și să aibă porțile sale mereu „deschise”, pentru slava lui Dumnezeu și pentru mîntuirea noastră și a multora!

A. Pălășan

Suferințe și remedii (V)

Bolile de nutriție, sînt o altă categorie de boli, legată direct de alimentație, mai ales de compoziția ei completă sau deficitară. „Bolile de nutriție cunosc azi o mare răspîndire generată de industrializarea, urbanizarea, explozia demografică, sedentarism, alimentația hiperrafinată și cu disproporții între elementele componente. În afară de neplăcerile ce le produc în viața omului contemporan, bolile de nutriție se află într-o puternică interrelație cu alte boli netransmisibile, cu largă răspîndire. Printre acestea, un loc aparte îl ocupă bolile cardiovasculare devenite „flagelul” cel mai necruțător din istoria omenirii”. (Epid. b.n.p. 340). Inaniția, subalimentația, carențele proteice, de săruri minerale (Ca, Fe, Fl, Iod, etc.) sau de vitamine, sînt încă apanajul mizeriei, sărăciei și constituie o problemă de sănătate majoră mai ales în țările subdezvoltate, și apar cu totul sporadic în țările dezvoltate. În schimb, cele prin exces, domină în această a doua parte a lumii.

Dintre bolile de nutriție, ne reține atenția în mod deosebit, diabetul zaharat și obezitatea.

Diabetul zaharat mai ales cel al adulților, este în continuă creștere. Sutter afirmă că: „dacă nu vom lua măsurile necesare de prevenție, peste zece generații, o mare parte a populației globului va fi ocupată să fabrice insulină pentru a permite ca restul populației să trăiască”. (idem p. 368). Legătura sa cu obezitatea este destul de strînsă, 30% din diabetici fiind obezi. Cardiopatiile ischemice afectează 40, pînă la 80% din diabetici „sub vîrsta de 50 de ani. Retinopatia, neuropatia sau arteriopatia diabetică sînt alte complicații redutabile ale acestei boli.

Obezitatea în marea majoritate a cazurilor este egalitatea ecuației supraalimentație plus sedentarism (consum energetic scăzut). În Suedia, peste 50% din bărbații de 50—60 de ani, sînt obezi. În S.U.A. 20%, iar în țara noastră 10% (cu excident ponderal de peste 20%). În marile aglomerații urbane, caracterizate printr-un grad mare de sedentarism și o alimentație bogată în grăsimi saturate și glucide, procentul urcă pînă la 90%. Ca mecanism de producere, obezitatea cunoaște două căi și anume: creșterea numărului de celule grase (adipocite) și încălcarea grasă a acestora. Cînd numărul de celule grase este crescut, obezitatea este hiperplazică și acest tip de obezitate are debut infantil, adesea prenatal. Elementul cel mai important în obezitatea descendenților, este supraalimentația mamei în timpul gestației. Excesul caloric al mamei, duce la creșterea cantității de insulină pentru metabolizarea hidraților de carbon în exces, aceasta trece prin placentă la făt, determinînd creșterea numărului de adipocite ducînd la macrosomia nou născutului. Numărul celulelor grase, continuă apoi să crească, sub o alimentație excendentară, pînă la pubertate cînd creșterea în greutate se face mai de parte prin încălcarea cu grăsimi într-un procent mai mare a adipocitelor existente. Această formă de obezitate este apoi greu de redus pe calea regimurilor alimentare restrictive. Macrosomia (feți născuți cu greutate mai mare decît normală), trebuie corectată în primele șase luni cel mult pînă la vîrsta de un an. Studiile arată că 80% din copiii obezi pînă la vîrsta de 6 luni, rămîn obezi pentru tot restul vieții. La aceștia, numărul adipocitelor adultului este atins la 7 ani, față de 10—11 ani la normoponderali.

Obezitatea adulților, apărută după pubertate, se face pe seama încălcării grase a celulelor grase, în număr mai scăzut decît la prima formă. Ea se numește hipertrofică, și este mai ușor de tratat decît prima.

Obezitatea perturbă toate funcțiile organismului. Aparatul cardiovascular suferă din cauze mecanice și metabolice (afecțiuni coronare, hipertensiune, ate-

roscleroză) respirația este greoaie prin acțiunea directă a stratului de grăsime depus pe torace sau indirect, prin tulburări hemodinamice. Hipoventilația duce la somnolență, adinamie, limitarea capacității de efort etc. Articulațiile suportă cu greu excesul ponderal, fiind predispușe la artroze, tulburări degenerative, care măresc și mai mult sedentarismul, cu reducerea cheltuielilor energetice, creînd astfel un cerc vicios. Aparatul digestiv este expus unor tulburări funcționale deosebite. Litiiza biliară, este mai frecventă decît la normoponderali.

Bolile pulmonare cunosc și ele o creștere, legată mai ales de poluarea aerului atmosferic și de consumul de tutun. În S.U.A. fumatul este pe drept cuvînt numit „catastrofă națională”. Numărul deceselor prin bronșite cronice și emfizem, se dublează în această țară odată la 5 ani, și aceasta mai ales pe seama fumătorilor. Poluarea atmosferică este în relație directă cu industrializarea, fumatul este voluntar. Mediul urban este deci mai afectat decît mediul rural, și frecvența bolilor pulmonare respectă aceeași distribuție.

Fumătorii pasivi, adică cei obligați să trăiască în mediu viciat al fumătorilor, plătesc și ei un tribut greu. Copiii, sînt îndeosebi victimele nevinovate ale părinților fumători. Multe din bolile bronhopulmonare ale copiilor, își au originea în acest obicei al părinților. Moștenirea viciului, nu este decît o urmare firească.

Efectul dăunător al fumatului, depășește de departe pe cel al poluării industriale. Studii efectuate pe plan mondial sub egida O.M.S., arată că producția de tutun a ajuns în 1976 la 5,5 milioane tone, mai mare cu 20% decît în 1970. În Europa, numărul bărbaților fumători peste 15 țigări pe zi, depășește 50%, iar în restul continentelor, depășește 40%. Proporția de fumători la tineri pînă la 15 ani este de 49% pentru băieți și 25% pentru fete. Aceasta ne oferă posibilitatea să întrezărim situația pentru viitor. Debutul bronșitelor cronice începe pentru cei mai mulți, tot la această vîrstă de 15-17 ani.

Astmul bronșic recunoaște în multe cazuri aceleași cauze: poluare, fumat, infecții, factori endocrini, meteorologici, și psihici care acționează pe un teren ereditar predispus pentru alergii. Frecvența și intensitatea acceselor de astm, sînt legate de mediul familiar, la locul de muncă, durata expunerii la pulberi etc.

Cancerul este o problemă de importanță majoră pentru sănătatea publică din aproape toate țările lumii. În perioada anilor 1973—1975, au fost înregistrate în lume (datele O.M.S.) peste 6 milioane de îmbolnăviri noi de cancer și au decedat peste 5 milioane. Numărul total al bolnavilor este de circa 5 ori mai mare (aprox. 25 milioane). Numărul îmbolnăvirilor este în creștere continuă și așa cum s-a mai arătat, va crește cu mai mult de 50% pînă în anul 2000.

În mediul urban mortalitatea prin cancer este de 3,6 ori mai mare decît în cel rural. În țările din vest, frecvența cancerului este mai mare decît în est. Bărbații sînt mai afectați decît femeile. În țara noastră, județele de dincolo de Carpați (Transilvania și Banatul) sînt mai afectate decît Moldova și Dobrogea.

Printre factorii recunoscuți cu efect cancerigen, se numără radiațiile ionizante (raze X, izotopi radioactivi, radiații ultraviolete) cu caracter profesional, terapeutic, diagnostic, militar, accidental, etc.

Factorii chimici, ca urmare a prezenței lor tot mai mari în mediul nostru de viață, ca o consecință a dezvoltării industriei și tehnicii chimizării agriculturii, maselor plastice, etc.

(Continuare în pag. 13-a)

epistola către evrei

Cap. 11

Capitolul credinței

Cele zece capitole ale Epistolei către Evrei de care ne-am ocupat până acum, ne-au prezentat un standard foarte înalt pe care creștinii sînt chemați să-l atingă în viața credinței lor. Un standard care se realizează pas cu pas, în toate zilele vieții noastre, a cărui realizare este de dorit să încunune experiența vieții noastre. Standardele este așa de măreț, încît unii pot trage concluzia că este imposibil pentru ei să-l atingă. Cum va putea oare un păcătos să atingă standardul sfințirii? Cum poate nădăjdui el să intre vreodată în locul prea sfînt, pe calea cea nouă și vie, pe care Hristos a deschis-o pentru noi?

Capitolul unsprezece al Epistolei către Evrei răspunde la aceste întrebări. În acest capitol ne sînt prezentate tablourile vieții unor bărbați și femei, oameni obișnuiți, care „au murit în credință”, și despre ei s-a dat o „bună mărturie”. Unii dintre ei au fost oameni buni, în sensul și în înțelesul omnesc al expresiei „bun”. Alții n-au fost chiar așa de buni. Iar alții au fost răi, chiar foarte răi. În această listă, sînt oameni care au călcat poruncile lui Dumnezeu: femei care au trăit în păcat; oameni care au avut puțină credință; un ucigaș; unul al cărui nume vorbește de la sine despre faptul că nu merita Împărăția lui Dumnezeu. Și cu toate acestea, toți au murit în credință. Dumnezeu a lucrat pentru ei prin... minuni.

Cînd se citește acest capitol, mulți vor înțelege scopul cu care și pentru care a fost el scris. Indiferent de păcatul de care s-ar face cineva vinovat, va găsi în acest capitol, în lista aceasta, nume care îl vor face să exclame: „Am fost stricat și am săvîrșit lucruri îngrozitoare. Dar nu cred că am făcut lucruri mai grave, mai rele decît ale acestora. Dacă acești oameni au putut fi salvați, au putut fi mîntuiți, atunci există și pentru mine speranță”.

În acest scop, credem noi, că Dumnezeu a așezat acest capitol acolo unde se află el acum în Epistola către Evrei.

Evrei 11,1-3: „Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd.

„Pentru că prin aceasta, cei din vechime au căpătat o bună mărturie”.

„Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvîntul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd”.

Versetul 1. „Credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite”. Acest verset nu este atît de mult o definiție a credinței, cum este o declarație, o punere în cunoștință cu privire la ceea ce poate face credința. El prezintă credința atît de puternic și vital, încît o persoană nu numai că se simte în posesia a ceea ce el nu are încă, a ceea ce el n-a primit, dar ea, credința, îi îngăduie să experimenteze

tăria, curajul și încrederea pe care în mod obișnuit le ai numai atunci cînd ești în posesia aceluia lucru. Credința face în stare pe creștin nu numai să ceară binecuvîntările făgăduite, ci să le aibă și să se bucure de ele acum, în prezent. Lucrurile care nu se văd, ale vieții veșnice în Împărăția slavei, devin realități cotidiane ale credinței și nu rămîn numai o posibilitate viitoare. Ea poate deveni o realitate launtrică. Credința acordă acestor „lucruri ce nu se văd”, dar care stau să devină realități obiective, o existență reală în sufletul și mintea credinciosului. Ele nu mai sînt vi-

suri ce urmează a se înfăptui în viitor; ci ele sînt realități vii de care cel credincios se bucură și le apreciază. Ele încetează a fi viziuni depărtate și devin realități concrete. Cel credincios ajunge să vadă invizibilul, care, altfel nu se poate vedea. Traducerea veche siriacă a Sfintelor Scripturi, traducea astfel acest text: „Credința este acum urmărirea lucrurilor ce există numai în nădejdea celui ce crede ca și cînd ele ar fi în realitate; cum și manifestarea lucrurilor ce nu se văd”.

„O puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd”. Încredințarea aceasta, nu este numai credința abstractă cu cele nădăjduite există, ci o dovadă convingătoare ce s-a demonstrat deja, iar cel credincios increzător și neclintit în acest adevăr, este liniștit și increzător în această credință a sa.

Versetul 2. „Cei din vechime au căpătat o bună mărturie”. Sînt și unii care se îndoiesc de faptul că toți aceia care sînt menționați în acest capitol au obținut o bună mărturie. Dar dacă sîntem corecți în credința noastră, cum că acest capitol este așezat aici, în Epistola către Evrei, pentru ca să ne încurajeze a crede cum că există posibilitatea ca și cel mai slab să poată obține „o bună mărturie”, atunci lista, pe bună dreptate va cuprinde nume de bărbați despre care noi — în mod natural — să avem unele îndoieli. Dacă numai marii eroi ai credinței ar fi fost incluși în această listă, aceasta ar fi fost o foarte slabă încurajare pentru omul obișnuit. Dar dacă sînt incluși și alții, oameni cu slăbiciuni și pasiuni asemenea nouă și dacă constatăm că și despre aceștia s-a dat o „bună mărturie”, atunci acest capitol servește scopului pentru care a fost inserat aici și anume, pentru întărirea în credință a mea și a dumneavoastră, care nu ne putem măsura cu Abel, Noe, Abraam, Isac, Iacob, Iosif, Moise...

Versetul 3. „Prin credință pricepem”. Astăzi, creștinii sînt confrunțați cu două concepții despre creație; una, pe care o prezintă unii oameni de știință și anume, teoria apariției vieții pe pămînt și în macrocosmosul acesta înfinit pe cale evolutivă; și alții, care cred în raportul biblic cu privire la creație, raport pe care-l găsim în cartea Genezei și anume în primele capitole. Desigur că aceste două poziții sînt diametral opuse. Cine acceptă o concepție, nu poate s-o admită pe cealaltă în același timp.

Noi, ca oameni ai credinței, primim creațiunea de pe poziții biblice.

În cartea Genezei, în primele două capitole, în treizeci și patru de versete scurte ne este prezentat raportul cu privire la creațiune. Istoria este simplă, o redare directă, deschisă, a felului în care Dumnezeu a creat lumea noastră. Mai târziu, Dumnezeu în persoană, confirmă relatarea, cînd cu vocea Sa proclamă din ceruri: „Căci în șase zile a făcut Dumnezeu cerurile, pămîntul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit; de aceea a binecuvîntat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o” (Ex. 20,11).

Aceste cuvinte au fost rostite de Dumnezeu pe muntele Sinai. Ele fac parte din Cele Zece Porunci, acceptate de creștini ca fiind legea fundamentală de conduită creștină, esența întregii datorii morale a omului. După cum consideră creștinii, ele stau la baza tuturor legilor și justiției umane, nu pot fi ignorate cu ușurință și date la o parte ca fiind „evreiești”, și rămîn și astăzi ca niște stâlpi vitali atît pentru societate, cît și pentru stat.

În mijlocul acestei Legi, Dumnezeu ne spune cum a fost adusă lumea la existență. Singurul motiv pentru care Dumnezeu a făcut cunoscut acest lucru din ceruri este evident acela de a face cunoscut oamenilor adevărul cu privire la creațiune avînd în vedere cele ce aveau să vehiculeze în lume — în generațiile ce aveau să vină — și în mod deosebit chiar printre creștini, cu privire la creațiune.

Sînt și unii, chiar printre creștini, care resping raportul mozaic cu privire la creațiune, așa cum ne este el prezentat în cartea Genezei, ca fiind nevredinc de crezare. Moise, spun aceștia, a pus în scris ceea ce se spunea în tradiția timpului său. Dar aici se cuprinde mult mai mult. Nu se pune la îndoială numai primul capitol din cartea Genezei. Ci se pune la îndoială însăși veracitatea Celor Zece Porunci; se aruncă o umbră de îndoială asupra descoperirii pe care a făcut-o Dumnezeu din ceruri, singura dată în care El a vorbit și a fost auzit de oameni. Dacă cineva are — cît de cît — credință în Biblie ca fiind Cuvîntul lui Dumnezeu, atunci el are credință în Cele Zece Porunci. Dar el nu poate să fie om al credinței, să creadă raportul Scripturii care spune că în șase zile Dumnezeu a făcut cerurile și pămîntul, și totuși să susțină că aceste zile au fost lungi perioade de timp, perioade nedefinite de timp.

Trebuie să admitem faptul că este ceva neobișnuit, ceva cu totul ieșit din comun, că o declarație cu privire la modul în care a avut loc creațiunea, să fie încorporată în legea constituțională a Universului. Așa cum s-a arătat și mai înainte, Dumnezeu a făcut lucrul acesta cu scopul ca acest adevăr să fie făcut cunoscut de autoritatea cea mai

înalță, cum că Dumnezeu este Creatorul, aceasta fiind pentru oameni credința o autoritate indiscutabilă.

Dumnezeu se referă la creațiune — în altă parte a Sfințelor Scripturi — într-un mod deosebit. Iov și prietenii săi au făcut declarații cu privire la lucruri despre care aveau puține cunoștințe. Ca răspuns Dumnezeu se adresa lui Iov întrebîndu-l: „Unde erai tu cînd am întemeiat pămîntul? Spune, dacă ai pricepere... și apoi adaugă aceste cuvinte pline de ironie: „Știi... căci atunci erai născut, și numărul zilelor tale este mare!” (Iov 38,4-21).

Dumnezeu folosește foarte rar ironia și sarcasmul. Aceste cuvinte citate mai sus sînt foarte ironice, de un sarcasm mușcător. Noi considerăm că mustrarea aceasta n-a fost îndreptată numai către Iov. Ea are o aplicabilitate generală.

Noi nu putem să impunem raționamentul și motivele noastre omenestii lui Dumnezeu, dar sîntem totuși determinați a spune că Dumnezeu este „sătul” de a tot auzi pe oameni vorbind cu „autoritate” despre lucruri pe care nu le cunosc. Aici se aplică ceea ce spune Scriptura: „Voi oboșiți pe Domnul prin cuvintele voastre” (Mal. 2,17). Abordînd subiectul creațiunii, avem simțămîntul că Dumnezeu consideră ca ceva inechitabil — în fața adevărului și justiției imanente, ca oamenii, cei credincioși să pună la îndoială Cuvîntul Său privitor la creațiune. Dumnezeu a fost prezent în desfășurarea operei creațiunii; El a rostit cuvîntul creator; la Cuvîntul Său s-a făcut totul; căci El zice și se face, poruncește și ce poruncește ia ființă. Dar vine acum OMUL și pune sub semnul neînțelegerii lucrarea Sa și spune el cum s-au făcut toate. Aceasta obosește pe Dumnezeu. Aceasta a determinat cuvintele ironice de mai sus. Și dacă este adevărat că Iov, cartea lui, este cea mai veche carte a Bibliei, că a fost scrisă înainte de Sinai — atunci putem spune că acest lucru L-a determinat pe Dumnezeu să includă în Cele Zece Porunci, rostite din ceruri, declarația că El este Creatorul tuturor lucrurilor și că în șase zile El a făcut ceea ce este raportat în primul capitol din cartea Genezei.

„Din lucruri care se văd”. Aceasta cuprinde tot Universul vizibil cu tot ceea ce cuprinde el. Despre acestea se spune că „n-au fost făcute din lucruri care se văd”. S-ar putea considera ca fiind o cale mai puțin inteligentă de a face cunoscut originea lor, dar trebuie să fim încredințați că expresiile au fost alese cu grijă, și că ele prezintă în mod corect ceea ce Dumnezeu a avut în mîntea Sa. Aceste cuvinte nu afirmă în mod direct, deschis, că ceea ce vedem a fost făcut din nimic, ci ele afirmă că au fost făcute din lucruri care nu se văd. Este un lucru cert acela că lucrarea creațiunii a avut loc într-un anumit timp, acela amintit în raportul biblic, și de asemenea că

materia a avut un timp, un început al existenței ei. Deci, dacă ea nu există prin sine, atunci a fost un timp în care ea n-a existat. Ceea ce a venit la existență la cuvîntul și porunca lui Dumnezeu, nu exista mai înainte. Dumnezeu n-a fost legat de o materie pre-existentă în lucrarea creațiunii acestui pămînt, sau a altor planete. El a adus la existență tot ceea ce există astăzi. Și deoarece n-a existat mai înainte, creațiunea s-a realizat din nimic, sau „din lucruri care nu se văd” — prin acțiunea lui Dumnezeu. În timp ce nu putem înțelege acest limbaj, nici cum Dumnezeu a putut să facă totul din nimic sau din lucruri ce nu se văd, noi le acceptăm prin credință. Indiferent de concepție... ESTE NEVOIE DE CREDINȚĂ și credința că Dumnezeu este Creator a tot Universul, răspunde adevărului biblic și satisface cerințele celui credincios.

Evrei 11,4. „Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decît Cain. Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort”.

„Prin credință a adus Abel”. Abel, „a adus și el o jertfă de mîncare din oile întii născute ale turmei lui” (Gen. 4,4). El a adus ceea ce era mai bun din ceea ce avea. Nu același lucru ne este spus despre Cain. Ci el „a adus Domnului o jertfă de mîncare din roadele pămîntului” (vers. 3). Abel a oferit Domnului o jertfă mai bună decît aceea a lui Cain, nu numai pentru faptul că a sacrificat un animal, ci pentru că el a adus această jertfă „prin credință”. Cum tot acest capitol al Epistolei către Evrei se ocupă de „credință”, este numai natural ca autorul să sublinieze în primul rînd credința și nicidecum natura jertfei. Cu toate acestea nu trebuie uitat faptul că la Abel, credința lui s-a manifestat prin fapte. Nu putem să nu reținem concluzia că prin credință, Abel s-a prins de făgăduințele lui Dumnezeu, prin credință a văzut el pe Mielul lui Dumnezeu murind pentru el, și prin credință, a adus el ca jertfă propriul său miel. După cum Cain a adus jertfă din roadele pămîntului, tot așa a adus și Abel. Dar el a făcut ceva mai mult. În aducerea jertfei, la Abel era implicat ceva mai mult decît simpla aducere a unei jertfe. „Prin credință... el a adus Domnului o jertfă... din oile întii născute ale turmei”. Credința lui Abel și natura jertfei sale constituie „o jertfă mai bună” decît aceea a lui Cain.

„Prin ea a căpătat el mărturia că este neprihănit”. Isus Hristos menționează pe „neprihănitul Abel” sau mai corect, „Abel cel neprihănit”, în Matei 23,35. Abel a căpătat această mărturie a credinței, ca urmare a faptelor vieții lui. Cum nu ni se dau detalii ale vieții sale, și nici nu se amintesc unele fapte mai deosebite pe care el le-ar fi săvîrșit, cu excepția jertfei pe care

a adus-o, putem trage concluzia că Dumnezeu consideră ca fiind de o însemnătate deosebită — o dreptă și adevărată închinare — nu avem nici un motiv a crede că în trecut, Cain, a fost cumva obiectul miniei lui Dumnezeu. Dar forma închinării sale, natura și ceea ce el a adus ca jertfă, n-a plăcut lui Dumnezeu. Cain s-a închinat lui Dumnezeu, dar acestei închinări îi lipsește ceea ce era esențial, CREDINȚA. Acesta a fost motivul real al căderii și eșecului lui Cain.

„Dumnezeu a primit darurile lui”. Dumnezeu nu poate fi înduplecat de darurile vreunui om. Vitele toate împărășite pe mii de deauri sînt ale Lui. Nu putem crede că Dumnezeu acordă o valoare mai mare unui miel decît roadelor pămîntului, și că pentru acest motiv a privit cu plăcere la Abel și Și-a întors fața de la Cain. Deosebirea nu constă în darul adus, cu excepția că darul descoperă caracterul și gîndirea dăătorului. De aceea, accentul este pus pe credință. Abel a făcut totul din credință, prin și cu credință el a adus un miel, simbolizînd pe Mielul lui Dumnezeu.

„Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort”. Lecția prezentată de Abel, este lecția credinței, a închinării, a sacrificiului. De aproape șase mii de ani el este mort, dar influența vieții sale n-a încetat să vorbească. El a luat din ceea ce avea mai bun și a dat lui Dumnezeu; el a adăugat jertfei sale, credința sa; căci credința și faptele lui erau într-o perfectă armonie. Dumnezeu a dat mărturie despre neprihănirea lui, iar influența și rezultatul credincioșiei lui vorbește încă pînă în generația prezentă. Aceasta... „vorbește încă”.

Versetele 5-6. „Prin credință a fost mutat Enoh de pe pămînt, ca să nu vadă moartea. Și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase. Căci înainte de mutarea lui, primise mărturie că este plăcut lui Dumnezeu. Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui. Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este, și că răspunde pe cei ce-L caută”.

Versetul 5. „Prin credință Enoh”. Enoh a fost mutat sau luat la cer prin credință, sau mai corect, datorită credinței lui. Asemenea lui Abel, Enoh a plăcut lui Dumnezeu, „căci înainte de mutarea lui, primise mărturie că este plăcut lui Dumnezeu”.

Enoh este unul dintre cei doi oameni din Vechiul Testament, care n-au gustat moartea, ci au fost luați la cer, celălalt fiind Iie. Nu avem nici un raport biblic despre cineva din Noul Testament care să fi fost astfel onorat, deși unii cred că ezitarea lui Pavel în a alege ce anume să facă mai bine (Filip. 1,23-24) — să se mute și să fie îm-

preună cu Hristos, sau să rămînă cu ei în trup, ar fi fost în legătură cu posibilitatea înălțării lui la cer.

Cazul lui Enoh este o demonstra-re a ceea ce poate face Dumnezeu cu omul păcătos. Raportul vieții lui este foarte scurt. Ni se spune numai că „la vîrsta de șasezeci și cinci de ani, Enoh a născut pe Metusala. După nașterea lui Metusala, Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani și a născut fii și fiice. Toate zilele lui Enoh au fost de trei sute șasezeci și cinci de ani. Enoh a umblat cu Dumnezeu; apoi nu s-a mai văzut, pentru că l-a luat Dumnezeu” (Gen. 5,21-24).

În raportul cu privire la luarea lui Enoh la cer, comparat cu acela al morții lui Adam, găsim un exemplu deosebit de frumos, al iubirii și milei lui Dumnezeu.

Cînd Enoh a fost născut, Adam avea 622 de ani. Cum Adam a trăit 930 de ani, el și Enoh au trăit împreună, au fost contemporani, mai bine de trei sute de ani. Declarația că Enoh a umblat cu Dumnezeu trei sute de ani după nașterea lui Metusala, sugerează faptul că marea responsabilitate a sa ca părinte l-a făcut mai conștient de nevoia ce o avea de Dumnezeu.

În Sfînta Scriptură nu avem nici un raport cu referire la faptul că cineva ar fi murit înaintea lui Adam, cu excepția lui Abel, care a fost ucis. Este, desigur, posibil ca unii, sau chiar mulți dintre aceia care s-au îndepărtat de Dumnezeu să fi murit, fără însă ca acest lucru să fie cuprins în raportul Sfîntelor Scripturi.

Adam, primul om care a trăit pe pămînt, a fost și primul în linia celor ce se temeau de Dumnezeu, care a murit, cu excepția neprihănitului Abel. La moartea lui Adam, toți descendenții lui trăiau, incluzînd chiar și pe Lameh, tatăl lui Noe, care la data aceea avea șaptezeci și șase de ani. Astfel, toți aceștia au avut ocazia să stea personal de vorbă cu omul pe care Dumnezeu l-a creat și care fusese în grădina Edenului, care fusese în legătură cu îngerii și cu Dumnezeu. Cunoașterea de către aceștia a situației și condițiilor existente înainte de potop era primită direct din gura lui Adam, și trebuie că pentru ei era un lucru deosebit de mișcător să aibă posibilitatea de a sta de vorbă cu omul care la rîndu-i a avut posibilitatea ca în răcoarea grădini Edenului să aibă comuniune cu Creatorul său. Cu ce interes trebuie că au ascultat ei atunci cînd Adam le povestea despre acel prim Sabat pe care Dumnezeu l-a petrecut în tovărășia omului, cînd cerul și pămîntul erau una, și cînd Dumnezeu vorbea cu omul față către față. Și ce impresie trebuie că a făcut asupra tuturor atunci cînd Adam le-a povestit despre căderea și alungarea sa din Eden. Acele întîlniri și discuții n-au fost niciodată uitate.

Dar, acum, Adam era mort. El a fost tatăl tuturor celor vii, și înmormîntarea lui a fost cea mai mare ce a fost cîndva cunoscută, pentru că la ea au luat parte toți locuitorii — de atunci — ai lumii. Căci chiar dacă unii au uitat pe Dumnezeu, la moartea primului om, toți au dorit să fie prezenți. Au existat, fără îndoială unii dintre cei ce se temeau de Dumnezeu, care sperau că în cazul lui Adam se va face o excepție, și că nu va fi necesar ca el să moară, să-și piardă viața pe care i-a dat-o Dumnezeu. Dar n-a fost făcută nici o excepție. Plata păcatului este moartea, și însuși Adam trebuia să plătească acest preț.

Moartea primului om trebuie că a afectat foarte mult atît pe cei sfinți, cit și pe păcătoși. Fără nici o îndoială că el a avertizat adesea pe cei răzvrățiți, pe cei ce se abătuseră de la calea ascultării de Dumnezeu, să pună capăt vieții lor de păcat. Acum vocea lui a tăcut; dar moartea lui era ea însăși o mărturie a credincioșiei lui Dumnezeu. Adam îi avertizase de judecata lui Dumnezeu ce avea să vină asupra păcatului și a păcătoșului, iar acum ei vedeau că Dumnezeu nu face nici o deosebire, nu caută la fața omului. Dacă Dumnezeu n-a scutit de moarte pe Adam, atunci cu siguranță că nu-i va scuti nici pe ei. Pentru ei, moartea lui Adam a fost o solemnă avertizare și invitație la pocăință.

La fel de solemnă a fost moartea lui Adam și pentru cei ce slujeau lui Dumnezeu. Ei au pus mii de întrebări lui Adam și acum erau alte mii pe care doreau să i le

pună. Dar era prea târziu. El nu a-vea să mai audă povestirea slavei paradisului lui Dumnezeu; ei nu vor mai auzi povestirea tragediei alungării din Eden. Toate erau de acum de domeniul trecutului.

În mod deosebit trebuie că Enoh era intristat și interesat de moartea lui Adam. La data aceea Enoh umbla cu Dumnezeu așa cum Adam umblase cu El în grădina Edenului și multe au fost ocaziile prețioase de care s-au bucurat împreună. La data morții lui Adam, Enoh avea cam trei sute de ani, și umblase mult timp cu Dumnezeu. El trebuie că se simțea foarte apropiat de El, pe măsură ce zi de zi umbla cu El, iar pentru Adam, compania lui Enoh, era o plăcută reconfortare în anii bătrâneții sale.

Cu toate acestea, dincolo de pierderea personală pe care o simțeau cei ce luau parte la această ceremonie funerară, moartea lui Adam a aruncat o umbră asupra viitorului. Era oare moartea partea tuturor celor vii? Aceasta era plata tuturor, fie că slujeau sau nu lui Dumnezeu? Dumnezeu nu făcea oare nici o deosebire între aceia care îi slujeau și cei ce nu-i slujeau? Adam păcătuse, dar se pocăise și se întorsese la Dumnezeu. Dar se pare că lucrul acesta n-avea nici o însemnătate; moartea a venit la el așa cum va veni la toți ceilalți. Neavind o claritate, o speranță deplină cu privire la înviere, viitorul îi se părea întunecat. Ei s-au întors la căminurile lor cu presimțiri și simțăminte întunecate.

Era necesar ca în cazul lui Adam, Dumnezeu să nu facă nici o excepție. Dacă El ar fi făcut excepție, atunci, lecția morții ca rezultat al păcatului ar fi fost pierdută. Așa cum a fost însă, toți au fost profund impresionați de faptul că plata păcatului este moartea.

Dar cât a fost de necesar ca Adam să moară, tot așa a fost necesar ca Dumnezeu să dea asigurarea a ceva mai bun, și anume, asigurarea învierii, a vieții viitoare. Acest lucru El l-a făcut în cazul lui Enoh.

Enoh a umblat cu credințioasă înaintea lui Dumnezeu și împreună cu El mulți ani. După cum în cazul lui Adam, Dumnezeu a arătat că plata păcatului este moartea, nu era oare potrivit ca El să arate că acela care slujește lui Dumnezeu cu credințioasă și cu întreaga lui făptură, va fi răsplătit? O astfel de demonstrație va fi o mărturie tot așa de puternică despre mila și bunătatea lui Dumnezeu, după cum moartea lui Adam a fost despre dreptatea Sa. Acest lucru va da curaj și speranță tuturor.

„Enoh a fost mutat de pe pământ, ca să nu vadă moartea, și n-a mai fost găsit, pentru că Dumnezeu îl mutase“. Aceste cuvinte, acest raport scripturistic conține istoria completă a vieții unui om,

sfârșitul ei victorios în experiența acestui pământ, și primirea lui de către Dumnezeu. El a fost atît de întrutotul una cu Dumnezeu, încît el a umblat cu El aici, și fără să vadă moartea, a intrat în binecuvîntarea eternă.

Prin luarea lui Enoh la cer, Dumnezeu a demonstrat întregului Univers, că deși păcatul poate să separe pe om de Făcătorul Său, există totuși o cale prin care această despărțire poate fi anulată, iar păcătosul să se întoarcă la Dumnezeu. Acest lucru a dat, fără îndoială, curaj patriarhilor din vechime, cînd aceștia priveau spre viitor. Nu există ieșire, căci plata păcatului înseamnă moartea. Acest lucru ei l-au văzut în moartea lui Adam. Dar lecția lui Enoh era de asemenea foarte clară. Omul poate să umble cu Dumnezeu aici pe pământ, în viața sa de fiecare zi, și în final să fie dus acasă în căminurile cerești.

Enoh este tipul acelora care vor fi luați la cer din ultima generație. El a devenit un prieten al lui Dumnezeu, a umblat cu El, și în final a mers cu El... acasă! Deci toți să aibă curaj. Dumnezeu nu va exclude pe nimeni din Împără-

ția Sa pe motivul nașterii sau vîrșetei. Toți aceia care slujesc lui Dumnezeu cu toată inima lor și umblă cu El vor avea o deplină intrare în Paradisul lui Dumnezeu.

Versetul 6. „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui“. Conform acestui verset, două lucruri sînt necesare credinței: credința că Dumnezeu există, și credința că El cere un standard de valori morale, o conducere divină, și că prin regulile acestei conduceri (guvernării) aceia care-L caută cu stăruință, vor fi răsplătiți.

Dar sînt și unii care consideră că din punct de vedere moral, Dumnezeu este indiferent; că El a dat omului libertatea de a alege, și apoi nu se mai interesează de alegerea pe care acesta o face. Acest verset ne informează că această concepție nu este adevărată. Dumnezeu este interesat în calea și alegerea omului, și virtutea nu va rămîne nerăsplătită. Dumnezeu va răsplăti pe aceia care-L caută cu stăruință. Oamenii au nevoie să știe că conducerea lui Dumnezeu este o conducere morală, și despre acest lucru noi sîntem asigurați în gîndurile acestui verset.

D. Popa

REALIZĂRI ♦ REALIZĂRI ♦ REALIZĂRI ♦ REALIZĂRI

Încălzire cu apă geotermală

Izvoarele de apă geotermală identificate în localitatea Jimbolia au găsit în aceste zile o nouă întrebuințare la încălzirea a 235 de apartamente construite în zona gării. Fiind vorba despre ape cu temperaturi de peste 80 grade Celsius, se preconizează, încă în acest an, extinderea utilizării lor la încălzirea a aproximativ 800 apartamente și a unor instituții din centrul orașului, a clădirii liceului, a spitalului etc.

Nave în premieră

Pentru prima dată, la Întreprinderea pentru construcții și reparații nave și utilaje din Tulcea se construiește un cean-gabară de 100 tone, care urmează să fie în curînd lansat la apă. La aceeași întreprindere se află în stadiu avansat de construcție și un „pod-trecere“ de 100 tone, destinat transportului de mașini agricole și utilaje.

Electroliză cu anod de titan

La Combinatul petrochimic din Borzești pe valea Trotușului a intrat în funcțiune prima instalație de electroliză cu diafragmă și anodi de titan. Celulele de electroliză cu anodi de titan, aflate în dotarea noului instalații, au fost realizate, în premieră pe țară, la Întreprinderea de utilaje chimice din Borzești. Prin utilizarea acestora în instalațiile de fabricare a clorului și sodei caustice, consumul de energie electrică se reduce cu peste 20 la sută.

Recuperatoare de căldură

Întreprinderea de morărit și panificație din Iași a realizat, cu forțe proprii, 23 de recuperatoare de căldură de la cuptoarele de pline. Acestea preiau energia termică și o reutilizează în circuitul întreprinderii. În acest fel, se economisesc aproape 60 de tone combustibil convențional și circa 500.000 kWh energie electrică.

Noi soiuri de viță de vie

Cercetătorii Stațiunii horticoale din Cluj-Napoca au creat și omologat trei noi soiuri de viță de vie pentru struguri de masă. Este vorba de soiul „Napoca“ cu o producție de peste 20 tone la hectar, cu ciorchine și boabe mari negre, cu o coacere timpurie, rezistent la boli și frig, soiul „Splendid“ cu boabe mari de culoare roz, capabil de producție medii de peste 15 tone la hectar, precum și soiul „Transilvania“ cu ciorchinele de pînă la 1 kg, cu bobul foarte mare de culoare neagră, alungit, foarte aromat, capabil de producție cuprinse între 18—20 tone la hectar.

Sucuri de mere

La întreprinderea judejeană de legume și fructe Bistrița-Năsăud a fost pusă în funcțiune o linie de fabricație a sucurilor de mere cu o capacitate de îmbutelliere de circa 3.000 de sticle pe oră. Noul produs, realizat după o rețetă originală, se numește „Mero“ și este în întregime natural.

Redacția
(din presa zilei)

Suferințe și remedii (V)

(Urmare din pag. 8-a)

Regimul alimentar joacă un rol însemnat în producerea cancerului, prin mai multe mecanisme. Consumul de pește afumat, prăjit și sărat în anumite zone din Japonia, explică frecvența mare a cancerului gastric și de colon în aceste zone. Afumăturile în general, prin prezența gudroanelor de ardere, duc la apariția cancerului cavității bucale, faringelui, esofagului și stomacului. Aditivii alimentari în scop conservant, coloranții alimentari, (în special galbenul de unt, astăzi interzis), odoranți, alimentele prea calde sau prea reci, sînt răspunzătoare de un număr de cancere digestive. Nitrosamidele sintetizate de organism din nitriți ajunși în corp pe calea alimentelor, ca și aminele secundare ce se găsesc în carne, pește, ceai, tutun, sau cereale tratate cu nitriți, au mare putere cancerigenă. Anumite mușcaguri ce se dezvoltă pe furajele animalelor sau pe alimentele conservate, pot dezvolta aflatoxine, cu rol cancerigen asupra ficatului.

S-a subliniat deja rolul nefast al tutunului în etiologia diferitelor boli. Cancerul bronho-pulmonar este strîns corelat cu consumul de țigări, el fiind responsabil de peste 90% din această formă de cancer. În S.U.A., 200 de persoane mor zilnic de cancer pulmonar și se iau în evidență peste 30 de noi cazuri de cancer al cavității bucale datorat aceleiași cauze. La persoanele în vîrstă de peste 50 de ani, fumătorii pînă la 10 țigări pe zi, au un risc de îmbolnăvire de 15 ori mai mare ca nefumătorii, iar consumatorii de 40 de țigări pe zi au un risc de 60 de ori mai mare.

Alcoolismul, este implicat în apariția cancerului cavității bucale, faringelui și stomacului. Efectul lui este potențat de fumat, cu care se asociază adesea.

Consumul de cafea este implicat, alături de ceai, în cancerul de pancreas.

Virusurile sînt implicate și ele în unele forme de cancer.

Hormonii, datorită asemănării structurii chimice cu anumite substanțe sigur cancerigene, se crede că ar juca un rol important în cancerogeneza.

Factorii genetici și metabolici, ar explica apariția predominantă a unor forme de cancer la anumiți indivizi aparținînd aceleiași familii.

De remarcat că mediului profesional, nu i se atribuie mai mult de 3% din ansamblul îmbolnăvirilor de cancer. Restul revine factorilor amintiți.

Măsurile de luptă anticanceră, trebuie să vizeze cauzele enumerate. În ce privește factorii endogeni (proprii organismului), nu se cunosc pînă în prezent măsuri de profilaxie. Dar contra celor exogeni? „După cum am văzut, este evident faptul că cea mai mare parte a izvoarelor generatoare de factori de agresiune, se găsesc în însăși modul de viață

a omului contemporan supus urbanizării, chimizării vieții de toate zilele, industrializării consumului abuziv de tutun, alcool, exceselor alimentare, a alimentelor conservate, etc. Cu toate cunoștințele dobîndite asupra factorilor de agresiune care pot interveni în procesul complex de cancerizare, s-au obținut încă puține succese în direcția aplicării unor măsuri raționale și eficiente de reducere a acțiunii nocive a acestora”. (E.B.N.p.475).

Malformațiile congenitale s-au înmulțit în vremea noastră din aceleași cauze enumerate drept responsabile la celelalte boli. Fumatul, alcoolismul, poluarea chimică a mediului înconjurător, radiațiile, infecțiile, unele medicamente, folosirea contraceptivelor, etc., își lasă amprenta negativă asupra produsului de concepție, ducînd la nașteri de fete cu deficiențe, uneori incompatibile cu viața, sau alteori cu infirmități ce afectează individul, familia sau societatea, pe termen lung.

Aparatul masticator are și el de suferit de pe urma mediului modern de viață. Caria dentară afectează 80—98% din populație. 80% din copiii pînă la 15 ani au gingivite iar 4% au deja parodontopatii. Pînă la 35 ani, 25% din populație are un maxilar complet edentat, pînă la 55 de ani, 50%, iar între 55—65 de ani, 36% din populație este complet edentată.

Deși cauzele sînt multiple, factorii alimentari dețin rolul major. Hidrocarbonele, dominantă majoră a alimentației moderne, permite dezvoltarea diferitelor bacterii cariogene. De asemeni ei influențează compoziția smalțului. Zahărul este dușmanul nr. 1. Bomboana copiilor este un adevărat drog cariogen. Reducerea masticăției datorită prelucrării industriale sau culinare, nu mai asigură îndepărtarea plăcii dentare, care întretine prezența microbilor în gură. Lipsa fluorului în apa de băut sau în alimente, ca și igiena defectuoasă, contribuie în același sens.

Bolile psihice reprezentate de nevroze, psihoze, tulburări de afective sau de comportament, cunosc o amploare surprinzătoare. S-a arătat deja la început, că dezvoltarea științifică și tehnică cu toate implicațiile ei, duce la o suprasolicitare a sistemului nervos ale cărei limite de adaptare sînt depășite. Schizofrenia ajunge pînă la 3% din populație în S.U.A. și 1% în Europa. Suicidul, după un studiu efectuat de O.M.S. pe o populație de 400 de milioane din 25 de țări, estimează o rată anuală de 18 cazuri la 100 mii de locuitori. Printre măsurile de profilaxie, de departe cea mai eficientă metodă este igiena mintală, îngrijirea minții sub toate aspectele. Măsurile de profilaxie trebuie luate încă din perioada prenatală prin încurajarea nașterilor la vîrste tinere, evitarea în timpul sarcinii a contactului cu substanțe toxice, evitarea stărilor conflictuale, limitarea eforturilor fizice sau intelectuale, naștere în condiții de securitate pentru prevenirea accidentelor obstetricale, raporturi afective normale între părinți, între părinți și copii, cultivarea emoțiilor pozitive, bucuriei, altruismului, confruntarea copilului cu frustarea, etc.

Dr. Ene Paulin

* * *

DE LA SABAT LA DUMINICĂ

(Urmare din pag. 8-a)

1. Abraham J. Henckel, „The Sabbath, Its Meaning for Modern Man”, 1951, p. 10. Același autor subliniază gîndul că „iudaismul este o religie a timpului care vizează sfințirea timpului” (Idem, pag. 8).

2. Cu privire la dezvoltarea isto-

rică a legislației duminicale se poate vedea: H. Huber, Geist und Buchstabe der Sonntagsruhe, 1958, care urmărește această dezvoltare pînă în evul mediu. O tratare similară este realizată de către H. Kelly, în „Forbidden Sunday and Feast-Day Occupations”, dizertație susținută la Universitatea catolică din America, 1943. Din punct de vedere puritan, a se vedea lucrarea lui J. Bohmer, „Der Christliche Sonntag nach Ursprung und Geschichte”, 1951. Ronald Goetz, „An Eschatological Manifesto”, The Christian

Century 76 (2 nov. 1960); pag. 1275, susține că principiul separării bisericii de stat este trecut cu vederea de către susținătorii legilor duminicale; John Gilmary, „The Observance of Sunday and Civil Laws for its Enforcement”. The American catholic Quarterly Review, 8 (1883) 152.

3. Harold Lindsell este gata să propună ca Duminică să fie ziua națională de odihnă în editorialul său din Christian Today din 7 mai 1976, intitulat „The Lord's Day and Natural Resources”. El susține că

singura cale de a obține îndoitul obiectiv al păzirii Duminicii și al conservării energiei, este prin „forța legilor promulgate de cei aleși de popor”. Opoziția față de acest editorial de către Sabatarieni, care văd în propunerile lui Lindsell o violare a drepturilor garantate americanilor de către Primul Amendament, se pare că a determinat pe redactor să vină cu o contrapropunere într-un alt editorial, în aceeași revistă din data de 5 nov. 1976. În conformitate cu noua propunere a lui Lindsell, Sîmbăta și nu Duminica ar trebui să fie impusă ca zi de odihnă pentru popor. Adventiștii de Ziua a Șaptea au respins categoric chiar și ultima propunere, pe motivul că păzirea forțată a oricărei zile din săptămână ar aduce neazuri și ar priva de libertate unele categorii de cetățeni (Leo R. Van Dolson, „Color the Blue Laws Green”, Liberty 72 (1977) : 30).

4. W. Rordorf, „Sunday, The History of the Day of Rest and Worship in the Earliest Centuries of the Christian Church”, 1968 (mai târziu citată ca Duminica), pag. 296, care susține că „în secolul al patrulea, ideea de odihnă n-a jucat absolut nici un rol în Duminica creștină. Deoarece după opinia lui Rordorf, odihna Duminicii nu era o componentă originală sau indispensabilă a închinării în ziua Duminicii, ci un ordin imperial (pag. 168), el ridică întrebarea „dacă este o soluție ideală ca ziua de odihnă și ziua de închinare să coincidă, să fie una și aceeași” (pag. 299). El preferă să confere Duminicii o funcție exclusiv cultică, care poate fi realizată în stringerea laolaltă a comunității creștine, în orice moment al zilei, pentru celebrarea împărtășaniei.

5. Cele mai recente și mai importante studii sint următoarele :

- W. Rordorf, „Sunday”; de același autor: „Le Dimanche, jour du culte et jour du repos dans l'Eglise primitive”, Le Dimanche, Lex Orandi 39, 1965, pag. 91-111 (mai târziu citat ca „Dimanche”; „Sabbat et dimanche dans l'Eglise ancienne” — culegere și editare de texte 1972; (mai târziu citat ca Sabbat);
- C.S. Mosna, „Storia della domenica, della origini fino agli inizi del V Secolo”, Analecta Gregoriana, vol. 170, 1969 (numită mai târziu Storia de domenica);
- J. Danielou, „Le Dimanche comme huitième jour”, Le Dimanche, Lex Orandi 39, pag. 61-89; de același autor: The Bible and the Liturgy, 1964, pag. 222-286;
- Pacifico Massi, „La Domenica nella storia della salvezza saggio pastorale”, 1967, citată ulterior ca „La Domenica”;
- Francis A. Regan, „Dies Dominica and Dies Solis. The Beginning of the Lord's Day

in Christian Antiquity”, dizertație nepublicată, Universitatea catolică americană, 1961 (citată ulterior ca Dies Dominica);

- H. Riesenfeld, „Sabbat et jour du Seigneur”, New Testament Essays, Studies in memory of T. W. Manson”, 1959, pag. 210-218; articolul apare cu schimbări neînsemnate ca un capitol sub titlul: „The Sabbath and the Lord's Day, în cartea „The Gospel Tradition”, Essays de H. Riesenfeld, 1970, pag. 111-137;
- C. W. Dugmore, „Lord's Day and Easter”, Neotestamentica et Patristica in honorem sexagenari, O. Cullmann, 1962, pag. 271-281;
- Y. B. Tremel, „Du Sabbat ou jour du Seigneur”, Lumière et Vie” 58 (1962), pag. 29-49;
- J. M. R. Tillard, „Le Dimanche, jour d'alliance”, Sciences Religieuses 16 (1964) pag. 225-250; de același autor: „Le Dimanche”, La Maison Dieu 83 (1965); le Dimanche, Lex Orandi, 39, 1965.
- Ph. Delhay, J. L. Lecat, „Dimanche et Sabbat”, Melanges de Science Religieuse (1966) 3-14 și 73-93; de același autor, „Le Dimanche”, Verbum, Caro, 1966;
- A. Verheul, „Du Sabbat ou Jour du Seigneur”, Questions Liturgiques et paroissiales, 1970; 3-27;
- Pierre Grelot, „Du Sabbat juif ou dimanche chrétien”. La Maison Dieu 123, 124 (1975); 79-107 și 14-54; alte studii vor fi citate în cursul acestui studiu.

6. Această exclusivă abordare se reflectă de exemplu în metodologia lui W. Rordorf, atunci cînd spune: „În principiu sînt două soluții posibile ale acestei probleme: fie că tragem concluzia că păzirea Duminicii își are originea în creștinism, caz în care trebuie să întrebăm ce anume factori au contribuit la apariția ei; fie că sîntem convinși că biserică creștină a adoptat păzirea ei, a Duminicii, din altă parte. Trebuie să ajungem la o concluzie sau alta în cercetările noastre cu privire la originea păzirii creștine a Duminicii, căci nu se poate ca amîndouă să fie plănuite și adoptate de către creștini” (Sunday, pag. 180). Rordorf apără cu tenacitate prima soluție, dar metoda și concluziile sale sînt criticate chiar de către C. S. Mosna. De asemenea, J. Danielou, care scria: „Duminica este o pură creație creștină, legată de istoricul fapt al învierii Domnului” (Bible and Liturgy, pag. 222 și 242). Acest punct de vedere este în mod special tratat în capitolele 3, 5 și 9.

7. Vezi, de exemplu, H. Gunkel, Zum Religionsgeschichtlichen Verständnis des Neuen Testaments, 1910,

„OAZE ALE LINIȘTII” PRIN FORME, LINII ȘI VOLUME

Dumnezeu a creat pe om din țărîna pămîntului. L-a modelat, i-a dat formă și culoare, i-a suflat în nări suflarea de viață, și, astfel, omul a devenit un suflet viu. Tot El i-a conceput un spațiu anume, spațiu pe care trebuia să-l lucreze, să-și exercite talentele încă nebănuite de el prin muncă și pasiune. Dumnezeu a protejat pe om, l-a îmbrăcat în slavă cerească, l-a învățat, l-a avertizat față de primejdiile existente, i-a dat înțelepciune și pricepere într-o frumusețe de început de Eden. Astfel era pentru om, lumină și căldură, meditație și studiu, proșteție și vigoare, pace și înțelegere, viață și liniște.

O liniște binecuvîntată traversează orizontul, asemenea unui curcubeu elastic, ce-și deapănă de o parte și de alta mulțimea de nuanțe spectrale.

Verdele crud, natural, al vegetației abundente, împreună cu albastrul senin de lumină cerească, scăldau, în oglinzile de ape curgătoare, priveliști minunate de sănătate și viață. Pe un pămînt bun, cu o paletă cromatică aparte, într-o varietate de excepție, cu viețuitoarele lui, cu păsările lui, cu firtoarele lui, și în fruntea lor omul, culme a creației, vorbesc...

Omul „ca un ansamblu al tuturor facultăților și aptitudinilor sale, cunoscînd binele și răul, a dorit să reconstituie fundamentalul, adică armonia în Eden, după cădere, dar, nu s-a mai putut.

Aceasta se realizează totuși prin Planul de Mîntuire, care a fost întocmit pentru ridicarea omului din păcat și moarte, restabilind legătura dintre om și Dumnezeu.

Domnul Hristos a desfăcut lanțurile morții, redîndu-i omului speranța Edenului pierdut, năzuința spre frumusețea de la început a planetei Pămînt. Năzuința spre frumusețe a fost, este și va rămîne una din trăsăturile esențiale ale omului, de cînd a fost creat ca o coroană a creațiunii. Frumusețea, chiar în aceste condiții de păcat și moarte, suferință și tristețe, se întîlnește totuși pretutindeni, în luminile apusului de soare, în puritatea cristalelor de zăpadă, în mișcarea peșterii mării.

Frumusețea naturii încîntă ființa umană, reflectîndu-se în conștiința noastră, mai precis se mai păstrează încă în simțurile noastre, în complexitatea relațiilor spirituale dintre noi oamenii, în etica deprin-

(continuare în cop. IV)

derilor cotidiene. O reîntâlnim în rezultatele muncii, în obiectele create cu măiestrie de om, în operele realizate de el, ca opere de artă, manifestare superioară a atitudinii estetice a omului față de realitate.

Frumusețea mai există în viața de zi cu zi ca o necesitate spirituală. Obiectele, natura, îmbrăcămintea noastră, mobila, locuința, casa de rugăciune, cadrul urban și arhitectural al contemporaneității trebuie să posede o certă valoare estetică. Uritul apasă, îndepune provoacă tristețe, în timp ce frumosul cucerește, produce bucurie, dragoste de viață, liniște și optimism, îndeamnă la acțiune.

Frumosul, analizat prin elementele formei, crează spațiului adevărate „oaze de liniște”. Alcătuirea spațiului se materializează în forme și, aici, vom analiza forma spațiului interior al locașurilor de cult advente, ce trebuie să fie adevărate locuri de meditație și studiu. Pentru aceasta vom împărți forma, ca unitate de comparație, în trei elemente și anume: linia, planul și volumul.

1. **Linia.** Contururile aparente ale formei geometrice și limitele suprafețelor sînt liniile drepte, curbe sau frînte.

În compoziția spațiului interior vom considera drept linii și anumite volume de formă mai alungită, ca de pildă montanții înalți și subțiri ai unor piese de mobilă, profile, grinzi sau canturile unor panouri. Prin modul lor de dispunere și de grupare, liniile au un însemnat rol în determinarea individualității spațiului interior.

a. **Linia dreaptă** exprimă ordine, fermitate, vigoare, rezistența interioară a materialului. Alăturate în anumite înșiriri cadentate, liniile drepte contribuie la însușirea monumentalității și ale grandorii.

b. **Linia curbă** sugerează flexibilitate și suplețe. Mai puțin concordantă cu legile staticii și ale rezistenței, ea desprinde compoziția din strîmtoarea unei logici prea robuste. Folosită cu discernămint și în combinații cu linia dreaptă, linia ușor curbată atenuează rigiditatea celei drepte și poate contribui la atmosfera de intimitate a interiorului. Abuzul de linii curbe duce la dulcegării artificiale, iar curbele prea pronunțate atribuie spațiului frământări obositoare.

Descompunerea liniei drepte în segmente frînte poate acorda formelor suplețe și eleganță. În anumite utilizări, linia frîntă exprimă mișcare. Poziția liniilor față de planul orizontal al pardoselii poate avea variate semnificații. Orizontala e statică. Ea sugerează stabilitate, repaos, durată. Verticala este dinamică și stimulentă. Ochiul omenesc este tentat să dea verticalei valori mai mari decît cele reale. Un pătrat perfect, care are două laturi verticale, ne apare ca un

dreptunghi. Pătratul optic va trebui să izbăvească înălțimile mai mici decît ale pătratului geometric.

Verticala măsoară cea de-a treia dimensiune a spațiului, adîncimea, și sugerează volumul. Egalitatea absolută sau relativă a celor 3 categorii de linii: lungimea, înălțimea și adîncimea, neutralizează efectele, iar volumul mărginit de ele apare neutru, nehotărît, inexpressiv. Micșorarea uneia din dimensiuni mărește importanța celorlalte, pînă la o limită, dincolo de care diversitatea exagerată nesocotește unitatea și poate provoca dezechilibrul.

Liniile curbe, dispuse vertical, vor trebui utilizate cu multă atenție. Elementele verticale suportă sarcini (greutăți portante), conturul lor trebuie să exprime cu sinceritate rostul constructiv al componentelor verticale.

Curbarea interioară a liniilor de contur sau frîngerea lor nu este justificată nici din punct de vedere constructiv și nici ESTETIC. Nu se construiesc montanți, picioare de mese sau scaune, subțiate la mijloc prin curbarea interioară a conturului lor aparent.

2. **Planul.** Suprafețele plane primesc în compoziția spațiului două tipuri de forme:

a. unele care se închid în ele însele, se subordonează unui centru (cercul sau poligoanele regulate) și altele care se destramă, care se deschid, suprafețe aparent nelimitate.

b. În interioarele caselor noastre de cult, întîlnim de regulă plane adunate în jurul unui centru de tensiune: amvonul, Suprafața pardoselii sau a plafonului, fețele conturate de canturi ale mobilei, etc. Prin modul lor de tratare, de proporționare a dimensiunilor, prin ornamentare, suprafețele pot lua caracteristicile planului deschis: de pildă desenul fibrelor pe suprafața unei plăci (perete) poate destrăma planul sau îl poate aduna.

Alături de planele realizate din materiale transparente, planele virtuale constituie componente fundamentale ale organizării spațiului interior.

3. **Volumul.** Componentă principală a formei, alcătuit în spațiu din suprafețele care îl înfășoară, volumul prezintă două caracteristici opuse:

a. materialul este încheșat într-un bloc unitar, a cărui masă este îngrămădită în jurul unui centru de greutate (tetraedrul, sfera, etc.)

b. Materialul se dispersează, mai mult sau mai puțin regulat, refuzînd să se supună atracției forțelor convergente.

Formele moderne funcționale de azi neglijează legile gravitației (structurile suple ale unor poduri

(Continuare în pag. 20-a)

Cel neprihănit va trăi prin credință

Lupta credinței

„Luptă-te lupta cea bună a credinței, apucă viața veșnică la care ai fost chemat” (1 Tim. 6,12).

„Nu știți că cei ce alergă în locul de alergare, toți alergă dar numai unul capătă premiul? Alergați dar în așa fel ca să căpătați premiul!... Ei fac lucrul acesta ca să capete o cunună care se poate veșteji, noi să facem lucrul acesta pentru o cunună care nu se poate veșteji. Eu deci alerg dar nu ca și cum n-aș ști încotro alerg. Mă lupt cu pumnul, dar nu ca unul care lovește în vînt. Ci mă port aspru cu trupul meu, și-l țin în stăpînire ca nu cumva, după ce am proșovăit altora eu însumi să fiu lepădat” (1 Cor. 9,24-27).

Fraza „numai să crezi” este primejdioasă, dacă ne imaginăm că mîntuirea înseamnă o atitudine neglijentă, lăsînd pe oameni neavertizați și făcîndu-i astfel să creadă că Dumnezeu nu cere întreaga ființă și toată viața lor și că deoarece Isus a făcut totul, creștinul nu mai are nimic de făcut.

Îndurarea „ieftină” este vrăjmașul de moarte al bisericii noastre... noi presupunem adesea că plata s-a făcut în avans și de aceea putem face orice.

Îndurarea „scumpă” este regula împărătească a lui Isus, conform căreia un om își va scoate ochiul care-l face să se împiedice, este chemarea lui Isus Hristos, la care ucenicii își lasă năvodurile și îl urmează... Este un har „scump” deoarece îl costă pe om viața, și este îndurare deoarece îi dă omului singura viață adevărată. Este scumpă deoarece condamnă păcatul și este totuși îndurare deoarece îndreptățește pe păcătos.

Singurul om care are dreptul să spună că este îndreptățit numai prin har este omul care a lăsat totul în urmă pentru a urma pe Isus...

Acest „har ieftin” nu a fost mai puțin dezastruos față de viața noastră spirituală. În loc să deschidă calea spre Domnul Isus a închis-o. În loc de a ne chema să-L urmăm pe Isus, ne-a împietrit în neascultarea noastră... Ne-a coborît la nivelul mediocru al lumii, înăbușînd lucrarea de a fi ucenic, spunîndu-ne că urmăm o cale aleasă de noi, că ne cheltuim energia și ne disciplinăm în van, toate fiind nu numai nefolositoare ci chiar pe-

riculoase. (D. Bonhoeffer „The Cost of Discipleship” pag. 45-59).

O credință vitală nu înseamnă un efort dureros de a crede, păstrând o atitudine încordată a minții. A crede în Dumnezeu înseamnă exact opusul acestui lucru. Credința renunță la responsabilitatea încordată pe care o simțim față de noi, depinzând numai de Isus care, a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1 Cor. 1,30). Creștinii care depun toate eforturile pentru a avea credință, inevitabil vor suferi un eșec, deoarece privesc numai la sine în loc să privească la Isus Hristos. Credința nu vine prin simpla putere de voință, și nici prin încercările de a o exercita.

Totuși Biblia vorbește despre „lupta credinței”, conflictul care se desfășoară în viața creștinului.

„Zic dar: umblați cîrmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pămîntești. Căci firea pămîntească poartă împotriva Duhului și Duhul împotriva firii pămîntești: sînt lucruri potrivnice unele altora, așa că nu puteți face tot ce voiți” (Gal. 5,16-17).

Lupta credinței face parte din bătălia pentru controlul minții, ce are loc între forțele spirituale ale luminii și forțele spirituale ale întinericului.

„În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnul firii pămîntești, umblă după lucrurile firii pămîntești, pe cînd cei ce trăiesc după îndemnul Duhului umblă după lucrurile Duhului”. Rom. 8,5.

Din cauza tendințelor și obiceiurilor păcătoase anterioare, omul nu răspunde cu ușurință lui Dumnezeu. Credința duce la mintuire, în puterea spirituală dăruită de Dumnezeu. Însă nu este întotdeauna ușor să rămîi în limitele acestor puteri. A trăi o viață sfințită, nu înseamnă lipsa unui conflict.

„Lupta împotriva eului personal este cea mai mare și cea mai grea luptă din cîte s-au dus vreodată. Supunerea eului și renunțarea noastră totală pentru Dumnezeu cere o mare luptă, dar mai înainte de a fi schimbați, înnoțiți în sfințenie, noi trebuie să ne supunem lui Dumnezeu.” (C.H./43).

În ce fel de minte lucrează Dumnezeu?

„Credința în Isus... cere o recunoaștere a intelectului iluminat, controlat de o inimă ce poate discerne și aprecia comoara cerească.” (P.D./112).

Problema expusă aici este următoarea: există o luptă pentru a păstra un intelect iluminat prin Cuvîntul lui Dumnezeu și o inimă ce poate discerne și aprecia lucrurile lui Dumnezeu. A avea și a dezvolta o astfel de minte determină capacitatea noastră de a exercita și a trăi prin credință.

„Astfel credința vine în urma auzirii, iar auzirea vine prin Cuvîntul lui Hristos.” (Rom. 10,17)

Descoperirea adevărului lui Dumnezeu în Biblie înseamnă recunoașterea și complimentul lui Dumnezeu adresate credinciosului căruia Dumnezeu i-a dăruit cele mai nobile posibilități mintale și răspunderi morale. Creștinii trebuie să se afirme printr-o credință bazată pe Cuvîntul lui Dumnezeu, care lucrează printr-o minte ce este sensibilă la voința lui Dumnezeu. Credința nu rezistă de una singură. Este produsă de Cuvîntul însușit de Duhul Sfînt.

„Du-te”, i-a zis Isus, „fiul tău trăiește”. Și omul acela a crezut cuvintele pe care i le spusese Isus și a pornit la drum... „La cuvîntul Tău voi arunca mrejele” a zis Simon... „Ci zi numai un cuvînt și robul meu va fi tămăduit”, a răspuns sutașul (vezi Ioan 4,50; Luca 5,5; Mat. 8,8).

Pentru a fi tari în credință trebuie să devenim tari în Cuvînt. Dumnezeu Se adresează oamenilor ca unor ființe inteligente și presupune că o minte iluminată este o condiție a adevăratei credințe. Orice fapt și adevăr al Bibliei, este o bază pentru credință. Nu există o credință adevărată care să fie indiferentă față de adevăr. Aceasta este în mod profund rațional și pe deplin spiritual. O religie care neutralizează sau paralizează facultățile mintale, schilodește pe om din punct de vedere spiritual. Un om precut este tare în credință nu pentru că este adormit sau mintea sa a fost absorbită de lucruri triviale și superficiale. Scrisoarea de acreditare a unei credințe adevărate este o minte smerită și inteligentă în înțelegerea și acceptarea adevărului lui Dumnezeu. Lupta credinței ne cere să cunoaștem, să trăim și să păzim tot adevărul lui Dumnezeu.

Nici un om nu va ajunge la cer prin inactivitate. Cei indiferenți și orbi prin voința lor, trebuie să fie treziți și sculați pentru a fi minții și schimbați. Credința este un act al minții, un act al întregii ființe, în care se include întreaga viață. Reprezintă cea mai vitală și mai viguroasă activitate ce poate fi concepută.

Exercitarea minții spre sfințire nu este o problemă simplă și nici ușoară. Lupta credinței presupune a sta treaz permanent și a fi atent la mișcările profunde ale lui Dumnezeu, ale adevărului Său și ale Duhului Sfînt. Nu este deloc ușor să fii treaz cu spiritul în aceste zile. Lupta credinței înseamnă că nu ne mai trăim viața în stratul superficial al problemelor.

„Mîntea preocupată doar de probleme comune, triviale, se micșorează și devine slăbită.” (Ed./124).

„Motivul pentru care este atât de greu pentru bărbați și femei să ducă o viață religioasă, este acela că nu își exercită mîntea spre dumnezeire, spre sfințire. Ea este obișnuită să funcționeze în cealaltă direcție. Pînă cînd mîntea nu va fi

exercitată în mod constant spre a obține cunoștință spirituală și a căuta să înțeleagă tainele dumnezeirii, va fi incapabil să aprecieze lucrurile vesnice deoarece nu are experiență în această direcție. Acesta este motivul pentru care majoritatea oamenilor consideră că este o treabă deosebit de grea și împotriva firii să servești lui Dumnezeu.” (2 T/188).

Lupta credinței înseamnă o stare de conștientă zilnică și de sacrificiu pentru a menține unitatea cu Dumnezeu, pentru a încuraja și hrăni foamea și setea după Dumnezeu. Unii care cred numai în mintuirea prin har, au credință că din acest motiv, viața de creștin nu presupune nici un efort, cu toate că orice altceva în viață cere efort. A trăi prin credință, ne cere cea mai serioasă cooperare cu Isus. Cînd întîmpinăm ispitele sîntem îndemnați să cercetăm Scripturile. Cînd sîntem ispitiți să devenim descurajați, sîntem invitați să ne fixăm ochii asupra lui Isus și asupra făgăduințelor lui Dumnezeu. În aceste ocazii este nevoie de efort pentru a avea gîndurile lui Isus și a lăsa gîndirea lui Isus să predominine.

Dacă am practica și exercita credința în Isus cu sîrguința pe care oamenii o arată în urmărirea scopurilor temporale și superficiale ale vieții, atunci viața creștină ar fi transformată. Adesea oamenii cheltuiesc mai mult timp învățînd să cînte sau să joace un joc, decît învățînd să trăiască prin credința în Isus Hristos. Creștini fiind folosim noi oare tot atîta timp pentru a crește în har și în cunoașterea de Dumnezeu, pe cît folosim în problemele noastre căutînd o mîncare mai bună, o îmbrăcăminte mai bună sau pentru a ne amuza? Dacă într-adevăr credem în mintuirea prin credință, să o practicăm cu tot ce avem.

Am respectat și admirat întotdeauna pe oameni ca Moise a cărui credință se baza pe Isus și lucră împreună cu Dumnezeu pentru realizarea sarcinii divine.

„Prin credință Moise... n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decît să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului. El socotea ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decît comorile Egiptului... Prin credință a părăsit el Egiptul... pentru că a rămas neclintit ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut.” (Evr. 11, 24-27).

Acesta nu este ușor de făcut. Tendința generală este ca accentul să cadă pe problemele vremelnice și nu pe cele spirituale. Este ușor să fii religios, însă deosebit de dificil să fii spiritual. Preocuparea succesivă cu problemele timpului și simțurilor, interesează crescînd față de plăceri, negliind în același timp rugăciunea și studiul Cuvîntului

lui Dumnezeu, ne ocupă atât de mult timpul încât nu mai avem nici timpul și nici energia de a crește spiritual.

Moise „a suferit, n-a vrut, a ales, a părăsit” — toate, cuvinte ce exprimă acțiunea inclusă în înțelesul trăirii prin credință. Nicăieri în Biblie nu se arată că Dumnezeu trebuie să facă totul și omul nimic. Singurul motiv pentru care nu sîntem creștini mai buni, creștini biruitori, nu se datorește faptului că credința în Hristos este nepotrivită, ci deoarece atunci cînd ispitele apar, nu sîntem pe deplin consacrați lui Isus. Ne plecăm eului și păcatului. Eșecul spiritual în viață este problema multora care par incapabili să-și controleze pasiunile, faptele anormale și dorințele păcătoase ale inimii. Ei își îndepărtează ochii de la Isus și de la făgăduințele Sale. Nici un creștin nu va pierde lupta credinței dacă nu va permite păcatului să orbească mintea față de adevărurile lui Isus și să-și astupe urechile față de adevărul pe care Dumnezeu i-l adresează prin Biblie.

Probabil că nici un personaj biblic nu este un exemplu mai bun al unei credințe puternice și adevărate decît Abraam. Credința sa exprima încrederea fierbinte și de neclintit în Dumnezeu.

Ce vom zice dar că a căpătat prin purtarea lui strămoșul nostru Abraam? Dacă Abraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude dar nu înaintea lui Dumnezeu. Căci ce zice Scriptura? „Abraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire” (Rom. 4,1-3).

Credința lui Abraam nu l-a îndreptățit și nu l-a mîntuit, Domnul nostru Isus Hristos era realitatea divină din care izvoră credința sa. Viul Dumnezeu a fost cauza ce i-a întărit credința și i-a dat posibilitatea să facă acele lucruri care au plăcut lui Dumnezeu. Faptele și hotărârile luate pentru Dumnezeu în viața sa, sînt remarcabile.

Abraam a fost născut în păcat așa cum sînt născuți toți oamenii. El a fost un idolatru. „Slujeau altor dumnezei” (Iosua 24,2). Dumnezeu, însă i s-a arătat. El s-a convins de nebulnia slujirii idolatre cum și de importanța slujirii adevăratului Dumnezeu, și a faptului de a se încrede în El pentru mîntuire. În viața lui s-a produs o schimbare radicală. Apoi a devenit un închinător și un ucheic al lui Dumnezeu. Scriptura ne spune că, credința sa era puternică, fermă, de neclintit. Credința sa nu stătea în picioare prin sine. Ea se caracteriza printr-o ascultare promptă, voioasă și plină de abnegație. Mai întîi Dumnezeu i-a poruncit să părăsească țara sa, neamul său, casa tatălui și să-și mute locuința în Canaan, o țară necunoscută pentru el. (Vezi Geneza 12,1-4).

„Prin credință Abraam cînd a fost chemat să plece într-un loc, pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe

unde se duce... Căci el aștepta cețate care are temelii tari al cărei meșter și ziditor este Dumnezeu.” (Evr. 11,8-11).

Credința apostolului Pavel a presupus de asemenea ascultare atunci cînd Isus Cel înviat din morți și înălțat la cer l-a înfîlțit pe drumul spre Damasc. Pavel spunea mai tîrziu că a trecut imediat să îndeplinească misiunea sa ca apostol al Neamurilor.

„Ascultarea este esențială credinței deoarece ilustrează adevărul că, credința nu este autonomă și nici plină de mulțumire de sine — că ea capitulează în predare deplină... Credința este conceptul de bază căruia i se adaugă noi caracteristici prin expresia 'ascultarea credinței'. Dacă ascultarea credinței este identică cu 'sola gratia', ascultarea credinței este răspunsul total față de Evanghelie.” (Berkouwer, op. cit. 195-196).

A doua mare încercare a credinței lui Abraam a fost atunci cînd Dumnezeu i-a propus că-l va face tatăl multor neamuri și totuși nu i-a dat un fiu pînă cînd el și soția sa Sara erau prea bătrîni, gîndeau ei, pentru a avea unul.

După cum este scris: „Te-am rînduit să fii tatăl multor neamuri”. El adică, este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu, în care a crezut, care înviază morții, și care vede lucrurile care nu sînt ca și cum ar fi. Nădăjduind împotriva oricărei nădejdi, el a crezut și astfel a ajuns tatăl multor neamuri, după cum i se spusese: „Așa va fi sămînța ta”. Și fiindcă nu a fost slab în credință, el nu s-a uitat la trupul său care era îmbătrînit — avea aproape o sută de ani — nici la faptul că Sara nu mai putea să aibă copii. El nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu prin necredință, ci întărit prin credința lui a dat slavă lui Dumnezeu, deplin încredințat că El ce făgăduiește poate să și împlinească. De aceea credința aceasta „i-a fost socotită ca neprihănire” (Rom. 4,17-22).

A treia mare încercare a credinței lui Abraam a venit atunci cînd i-a fost poruncit să aducă ca jertfă pe fiul său Isaac. (Evr. 11,17-18). Dumnezeu a încercat pe Abraam pentru a vedea pe cine iubește mai mult, pe fiul său sau pe Dumnezeu. Fără nici o ezitare Abraam a ascultat porunca lui Dumnezeu. Pînă în ultimul moment el aștepta să-și jertfească copilul.

Credința lui Abraam era o credință vie, activă. El a subordonat toate valorile pămîntești celor cerești pe care le aprecia mult mai mult decît cele de pe pămînt. Se considera un străin și un pelerin aici pe pămînt.

Astfel, credința impune responsabilitate rațională, morală, față de Cuvîntul lui Dumnezeu. Credința nu întrebă într-o indiferență dură: Ce este adevărul? Oamenii care pretind a crede în Dumnezeu și în Fiul Său Isus Hristos și în același timp caută să se sustragă de la cerințele morale și spi-

rituale ale lui Dumnezeu, se află într-un mare pericol. Apostolul Ioan spune: „Ceea ce cîștigă biruință asupra lumii, este credința noastră. (1 Ioan 5,4).

„Ținta credinței este de a trăi o viață demnă de Domnul nostru. Astfel a spune cu credință „Isus este Domnul” înseamnă a te preda ascultării... Ascultarea credinței nu este o formă nouă a legalismului... Credința nu se încheie niciodată deoarece este un act de ascultare reinnoit în fiecare situație a vieții.” (Smedes op. cit. 202).

„Numai cel ce crede este ascultător, și numai cel ascultător crede... Credința este reală numai cînd este prezentă și ascultarea.” (Bonhoeffer op. cit. 69).

Relația dintre consacrarea noastră lui Isus, și Isus trăind viața Sa în noi, este fundamentală. O viață de credință se deosebește prin puterea primită de la Dumnezeu. Este puternică prin abilitatea de a exercita siguranță, certitudine și ascultare morală față de Dumnezeu. „Luați scutul credinței, cu care veți putea stinge toate săgețile arzătoare ale celui rău. (Efes. 6,16). Atunci cînd Satana se ivește sub diferite forme înșelătoare, creștinul își dă seama cine este. Cu putere de la Dumnezeu rezistă ispitelor lui și iese birutor din lupta vieții. Este un privilegiu deosebit acela de a fi ținut atât de puternic de Dumnezeu. „Apostolii mărturiseau cu mare putere” (Fapte 4,33). Este minunat să te afli în posesia lui Dumnezeu, să depui o mărturie curajoasă, să realizezi împlinirea voinței lui Dumnezeu.

Pericolul din zilele noastre este acela că oamenii cheamă pe Isus și folosesc Numele Său într-o manieră ușuratică și neglijentă, astfel că nu are nici o valoare. Trebuie să fim pregătiți să plătim prețul unei ascultări în credință fermă, față de Isus și de Cuvîntul Său. Creștinul este chemat să exercite o credință ce duce la ascultare. „Credința fără fapte este zadarnică” (moartă — în altă traducere.

(Continuare în cop. IV)

desăvîrșirea:

este ea oare posibilă?

Jn continuarea gândului din articolul din numărul trecut al revistei noastre, să comparăm cele ce spune serva Domnului în cartea Parabolele Domnului la pag. 259: „De la toți se cere perfecțiunea morală”, cu împlinirea istoricej făgăduințe: „Nici unul dintre noi nu va primi vreo dată sigiliul lui Dumnezeu atîta vreme cît caracterele noastre mai au o pată asupra lor. Ne este lăsată nouă lucrarea de remediere a defectelor din caracterul nostru, a curății templului sufletului nostru de orice întinăciune. Atunci, și numai atunci, Ploaia Tîrzie va cădea asupra noastră, așa cum Ploaia Timpurie a căzut asupra ucenicilor în Ziua Cincizecimii”. (5 T.214; vezi și H.L.L. 123, 311, 671).

Oare n-ar trebui ca creștinul ce așteaptă revenirea Domnului, creștinul care crește conștinu, care se dezvoltă, care este credincios, să fie și persoana cea mai fericită, cea mai prietenoasă, dispusă și gata de a fi de folos celor din jur? De fapt, aceasta este exact ceea ce înțelegem prin procesul îndreptării prin Credință — acel proces care să producă un astfel de om, pe care toți oamenii de pretutindeni să-l recunoască ca fiind deosebit, aparte, care să determine luări de poziție, un om care să nu se piardă în anonimul generației timpului său, cineva asemenea lui Isus Hristos, cineva despre care oricine dintre cei cu care vine în legătură cu el să fie determinat a se întreba și în același timp a răspunde întrebării: „Doresc eu sau nu o astfel de viață?”

Dar Isus n-a terminat portretul „slujitorului înțelept și credincios” odată cu parabola talanților. El cunoștea foarte bine lucrurile. Dacă El s-ar fi oprit aici, cu această parabolă, atunci cineva putea să gîndească cum că cel mai bun creștin este acela care a putut realiza cel mai mult, omul genial, acela care este cel mai înțelept și care din punct de vedere fizic, este cel mai bine dotat.

În ultima Sa parabolă, și anume a oilor și a caprelor, Isus ne-a reamintit că împlinirea scopului și țintei creștinismului adevărat putem s-o numim maturitate, perfecțiune sau neprihănire; este urmărită în primul rînd în lumea ființelor umane, mult mai profund decît a cunoaște și a face „fapte bune”. Acest lucru l-au învățat cele cinci fecioare neînțelepte, din nefericire prea tîrziu. Condițiile pentru realizarea neprihănirii, pentru a aparține celor de la dreapta lui

Dumnezeu care sînt pregătiți pentru viața veșnică, așa cum ni se spune în această istorioară, nu sînt cu neputință de realizat de către ființele omenești. Aici vedem că neprihănirea, îndreptățirea nu este oferită ca o diplomă după lungi și grei ani de studiu, sau ca un certificat de botez, oricît de necesare sau de dorit ar fi aceste realizări. Intrarea în Împărăția lui Dumnezeu nu se acordă aceluia care păzește „rîndujelile”, menținînd standardul pus înainte și răspunzînd tuturor întrebărilor în mod corect, ci un bun venit, plin de slavă și cu brațele întinse, este adresat aceluia care știe cum să iubească pe aproapele lor în mod spontan și necondiționat.

„Iubirea în acțiune” este expresia care cuprinde în sine comportarea slujitorului înțelept și credincios, care este gata, zi și noapte, să facă față tuturor cerințelor obiective și reale ale apropielii său. Iubirea, asemenea iubirii Domnului Hristos, absența înălțării de sine și a răzvrătirii morale, însumează stilul de viață al fecioarelor înțelepte, care zi de zi au dezvoltat un caracter pe care te poți bizui în toate împrejurările. Iubirea este principiul ce trebuie să stea la baza tuturor eforturilor celor înțelepți, care și-au sporit sensibilitatea și capacitatea de a sluji. Ei fac totdeauna lucrul acesta, pentru a fi de folos altora. Ei nu doresc să fie găsiți cu mîna goală în fața cuiva care are nevoie urgentă de ajutorul lor.

Creștinii pe deplin consacrați sînt o demonstrație vie a faptului că atunci „cînd eul este ascuns, conștinu și cu Hristos, atunci iubirea va izvorî în mod spontan. Desăvîrșirea caracterului creștin se obține cînd impulsul de a ajuta și a binecuvînta pe alții pornește în mod constant dinăuntru, atunci cînd lumina strălucitoare a soarelui divin umple inima și se descoperă pe fețele noastre”. (P.D.306).

Nimic altceva nu se așteaptă de la cineva decît de a ajunge la plinătatea caracterului lui Hristos, a reflecta în mod desăvîrșit caracterul Său. Acest lucru îl declară fără nici un fel de echivoc serva Domnului, și anume că Dumnezeu așteaptă de la poporul Său desăvîrșirea caracterului lor, demonstrare pe care una din generațiile de creștini din zilele din urmă o va realiza, înainte de revenirea lui Hristos.

Acest fel de viață oferă Domnului Hristos o bază, un motiv pentru grăbirea revenirii Sale. În astfel de oameni te poți încrede, ei pot trăi

veșnic, pentru că au demonstrat un stil de viață spontan și real, tot la fel de consistent, ca și viața lui Isus. Ei vor fi mîntuiți — cu certitudine — iar în fața lor celelalte lumi nevăzute vor fi în siguranță expuse.

Deși am subliniat în cele prezentate aici portretul făcut de Domnul, înfățișînd pe membrul credincios și consacrat al bisericii din ultima generație, există foarte multe declarații în Sfînta Scriptură care se adaugă celor prezentate în Matei 24 și 25. Fără pretenția de a prezenta în mod exhaustiv problema, ci numai de a ilustra, să ne adresăm lui Pavel care cunoaște bine țintele pe care creștinii și le-au pus pentru a le ajunge, cu ajutorul lui Dumnezeu, în viața aceasta.

Fiecare epistolă a apostolului Pavel respiră și transmite nădejde, chemînd pe toți creștinii să accepte puterea Duhului Sfînt și să devină asemenea lui Isus în cuvînt și faptă. Epistola către Efesenii, de exemplu, este un apel deosebit de frumos, adresat tuturor creștinilor spre a-și reaminti de faptul că scopul Planului de Mîntuire este de a fi „sfînți și fără prihană înaintea Lui... să fim înfiați... spre lauda slavei harului Său” (Efes. 4,13).

Comentînd acest apel al apostolului Pavel, serva Domnului spune: „Ne străduim noi din toate puterile ca să ajungem la starea de bărbați și femei în Hristos? Căutăm noi plinătatea Lui, făcînd meue eforturi spre a ajunge ținta ce ne-a fost pusă înainte — desăvîrșirea caracterului Său? Cînd copiii lui Dumnezeu vor ajunge să realizeze acest ideal, atunci ei vor fi sigilați pe frunților lor. Plini de Duhul Sfînt, ei vor fi cu totul în Hristos, și atunci ingerul raportor va declara: „S-a sfîrșit!” (C.B. A.Z.S. vol. 6, p. 1118). Un studiu al nenumăratelor ocazii, cînd E. G. White a înfățișat cele cuprinse în Efes. 4,13, va răspăli pe orice cercetător sirguincios al problemei perfecțiunii morale.

Acești creștini pe deplin maturați, creștini asemenea lui Hristos vor împlini ceea ce Dumnezeu a pus ca țintă înaintea oamenilor în cadrul Planului de Mîntuire, astfel încît să putem fi „sfînți și fără prihană înaintea Lui” (Efes. 1,4). Viața creștinului nu trebuie să fie numai investită într-o neprihănire juridică, ci ea este destinată a fi o viață trăită în contemporaneitate, trăind pentru a expune o viață reală, dreaptă, fiind „asemenea lui Dumnezeu” (Efes. 4,24).

Conceptul aducerii de roade, al asemănării cu Isus Hristos (echiva-

lent cu desăvîrșirea umană), ca o țintă posibil de atins de oamenii credinței, se află pretutindeni în epistolele apostolului Pavel. O expunere completă a gândurilor sale cu privire la acest subiect nu intră în planul de studiu al prezentei lucrări. Dar, de exemplu, dacă am schița în scurt solia lui Pavel din Coloseni, vom găsi că în primul capitol Pavel descrie în termeni simpli ce se întâmplă atunci când oamenii experimentează Indreptățirea prin Credință.

Metafora secerișului și a fructelor ajunse la maturitate (Col. 1,6-10) pare să fi fost o metodă eficientă și ilustrativă folosită de apostolul Pavel, așa cum a fost folosită și de către Domnul Hristos (Marcu 4, Matei 13). Prima preocupare a creștinului fiind aceea de a se purta „într-un chip vrednic de Domnul, ca să-I fiți plăcuți în orice lucru: aducînd roade în tot felul de fapte bune și crescînd în cunoștința lui Dumnezeu” (Col. 1,10).

Un avîntat imn de laudă se revarsă atunci cînd apostolul se gîndește la „tăria slavei” Tatălui, „care v-a învrednicit să aveți parte de moștenirea sfinților în lumină” (Col. 1,11-12) și Isus, care a împăcat omnia „prin trupul Său de carne, prin moartea Sa” (vers. 22). Pînă cînd? De ce? Pentru ca într-o zi, oamenii să poată fi înfățișați „înaintea Lui sfinți, fără prihană și fără vină” (vers. 22).

Dar această sfințire este ea oare numai o problemă de declarație divină, o acțiune juridică a ceea ce mulți numesc îndreptățire? Pavel așteaptă mult mai mult. Caracterul este cel care califică, ca un exemplu al biruinței Evanghelice, este un produs al cooperării divin-umane; sfințenia pe care o făgăduiește Isus este sigură, „dacă rămîneți și mai departe întemeiați și neclintii în credință, fără să vă abateți de la nădejdea Evanghelice” (vers. 23).

Unicitatea și taina Evangheliei constă în aceea că omul poate, și aceasta nu numai în teorie, să scape „de sub puterea întinericului”, să treacă în „Împărăția Fiului dragostei Lui” (vers. 13). Sarcina cea fericită a bisericii este aceea de a face cunoscut „care este bogăția slavei tainei acesteia între Neamuri, și anume: Hristos în voi, nădejdea slavei” (vers. 27). Care este deci marele obiect al acestei unice uniri? „Ca să înfățișăm pe orice om desăvîrșit în Hristos Isus” (vers. 28).

În toată Epistola sa către Coloseni, apostolul Pavel combină teologia și etica în maniera sa de maestru, dar cel mai categoric o face în finalul epistolei, cînd cheamă pe credincioșii din Colose „să stăruiască în voia lui Dumnezeu” (Col. 4,12).

Dacă am întreba pe apostolul Petru, ce anume așteaptă el de la ultima generație de creștini consacrați, cum ar trebui să fie ei, el ne va expune tema centrală a celor două epistole ale sale: „Ci, după

cum Cel ce v-a chemat este sfînt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră” (1 Petru 1,15).

Pe deplin convins, convingere ce vine dintr-o experiență personală, Petru nu obosește niciodată a vorbi despre puterea ce schimbă viața și care este la dispoziția celui care o cere cu credință și încredere deplină: „Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia... prin care El ne-a dat făgăduințele Lui nespus de mari și scumpe, ca prin ele să vă faceți părtași firii dumnezeiești, după ce ați fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă” (2 Petru 1,3-4).

Apostolul Petru vorbește în mod direct despre acei creștini care trebuie să grăbească evenimentul revenirii Domnului, arătînd ce fel de creștini ar trebui să fie aceștia: „Deci, fiindcă toate aceste lucruri au să se strice ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfîntă și evlavioasă așteptînd și grăbind venirea zilei lui Dumne-

zeu... De aceea, prea iubiților, fiindcă așteptați aceste lucruri, siliți-vă să fiți găsiți înaintea Lui fără prihană, fără vină și în pace” (2 Petru 3,11-14). Comentînd aceste gânduri ale lui Petru, serva Domnului spune: „Stă în puterea noastră să grăbim venirea Domnului, dînd lumii Evanghelia. Noi trebuie nu numai să așteptăm, dar să și grăbim venirea zilei Domnului... Dacă biserica lui Hristos ar fi făcut lucrarea rinduită ei de Domnul, lumea ar fi fost avertizată înainte de data aceasta, iar Domnul Isus ar fi venit... cu putere și slavă mare” (H. L.L. 621).

Epistolele lui Petru nu fac decît să dezvolte ceea ce găsim în altă parte a Sfințelor Scripturi — o legătură indisolubilă între identitatea cu Hristos, desăvîrșire și grăbirea revenirii Mîntuitorului de către acei creștini consacrați, zeloși, care să reflecte în viața lor caracterul Domnului și Mîntuitorului nostru.

Dacă am pune aceeași întrebare ucenicului Ioan, spunîndu-i să ne

precizeze ce anume așteaptă Fiul lui Dumnezeu de la creștinii care mărturisesc: „Și iarăși va să vie cu mîrire, să judece viii și morții, a cărui Împărăție nu va avea sfîrșit”, el va răspunde: „Prea iubiților, acum sintem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi, nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci cînd Se va arăta El, vom fi ca El; pentru că îl vom vedea așa cum este. Oricine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat” (1 Ioan 3,2-3). Ioan, atît în Evanghelia sa, cît și în cele trei epistole ale sale, se adresează acelor care sînt pe deplin conștienți de necesitatea de a fi gata pentru a întîmpina pe Mîntuitorul. El concretizează scopul principal al Planului de Mîntuire, și anume: restaurarea chipului divin în ființa omenească prin biruința asupra păcatului indiferent în ce ipostază s-ar afla acesta. Isus Hristos este standardul și exemplul nostru suprem, cu privire la ceea ce ar trebui să fie sau să devină orice creștin adevărat, prin credință și puterea nelimitată a Duhului Sfînt. Biruința Lui asupra ispitei a demonstrat că orice om poate fi de asemenea biruitor, după cum El a biruit. Biruința aceasta a Sa trebuie să fie reprodusă în viața acelor care cu umilință și credință trăiesc adevărurile dumnezeiești în mijlocul ultimei generații.

Pentru Ioan cele două mari aspirații și speranțe, biruința asupra păcatului și a revenirii Mîntuitorului, lasă în umbră orice încercare și orice dezamăgire trăite în viața aceasta. Aceasta va fi de fapt experiența oricărui creștin adevărat. Speranța de a revedea pe Domnul Hristos nu este mai puțin de dorit decît aceea de a vedea înfrîngerea păcatului în viața aceasta și a fi astfel curat, „după cum El este curat” (vers. 3). În legătură cu 1 Ioan 3,2-3, serva Domnului spune: „Prin credință în Isus Hristos este adevărul primit în inimă, iar instrumentul uman este purificat... curățit... În sufletul său el are un principiu stabil ce-l face să biruiască orice ispită... Dacă „gîndul” Domnului Hristos nu devine „gîndul” nostru, atunci orice efort de purificare și curățire devine nefolositor; căci nu este imposibil să înalțe pe cineva, decît prin cunoașterea lui Dumnezeu... Curățirea exterioară a paharului nu va face niciodată ca paharul să fie curat pe dinăuntru. O acceptare a adevărului este un pas bun făcut în viață spre realizarea dezideratului divin, iar iscusința de a susține prin argumente credința pe care o mărturisim își are rațiunea ei; dar dacă acest adevăr nu merge mai profund, dacă nu transformă completamente întreaga noastră viață, făcînd-o asemenea vieții și caracterului divin, mîntuirea nu va fi niciodată posibilă. Inima trebuie curățită de orice întinăciune morală” (C.B.A.Z.S. vol. 7, p. 951).

Multe exemple asemănătoare din Noul Testament stau înaintea cer-

cetătorului Bibliei. Valoarea acestora strălucește cu adevărat în paginile ei sfinte. Isus așteaptă ca urmașii Săi să-I calce pe urme. O înțelegere clară a acestui adevăr, odată cu scurgerea vremii, va avea ca rezultat o mai evidentă și mai largă reproducere a biruinței Sale asupra ispitei. Cind cei credincioși își vor da în cele din urmă seama, că în Isus și cu Isus este posibil o biruință deplină, că cerul întreg așteaptă ca urmașii Domnului Hristos nu numai să recunoască posibilitățile pe care le au, ci să și realizeze ceea ce Isus Hristos a demonstrat ca fiind posibil — astfel încât acea generație de credincioși care se va trezi la înțelegerea și realizarea acestui deziderat, să fie generația care va trăi experiența împlinirii făgăduinței de veacuri făcută celor mîntuiți. Nu va mai fi nimic de spus lumii, atunci cînd se va da pe față, în viața de fiecare zi, viața și caracterul lui Dumnezeu. Acesta este argumentul suprem. Nu vorbe, ci... fapte. În afară de venirea vizibilă a Mîntuitorului în trup omenesc, nici o altă dovadă mai mare și mai puternică a iubirii lui Dumnezeu nu poate fi manifestată. După această manifestare totală și deplină a vieții de credință și ascultare nu va mai fi necesar să se mai acorde un timp de har — iar experiența mîntuirii își va găsi împlinirea.

Serva Domnului se referă adesea la Enoh, care a fost luat la cer fără să fi văzut moartea (Gen. 5,24), ca fiind un model și reprezentant al aceluia din ultima generație care va fi în viață la revenirea lui Hristos. „În mijlocul unei lumi care din cauza nelegiuirilor ei era sortită nimicirii, Enoh a trăit o viață de așa strînsă comuniune cu Dumnezeu încît Acesta nu i-a mai îngăduit să ajungă sub puterea morții. Caracterul dumnezeiesc al acestui profet reprezintă acea stare de sfințenie care trebuie să fie atinsă de aceia care vor fi răscumpărați de pe pămînt (Apoc. 14,3), la timpul revenirii Domnului“ (P.P.p.88).

„Cazul și exemplul lui Enoh stau înaintea noastră. El a umblat cu Dumnezeu sute de ani. Într-o lume coruptă, cînd poluarea morală întuneca totul în jur, el și-a educat mințile, consacînd-o adorării și curății morale. Gîndurile și subiectul conversației lui erau lucrurile cerești. El și-a educat mințile pentru ca ea să fie activă în această direcție pîndind totodată amprenta prezenței divine. Înfățișarea sa strălucia de lumina ce pornea de pe fața lui Isus. Enoh a fost ispitit ca și noi. El a fost înconjurat de o societate tot așa de 'prietenoasă' și tot așa de 'doritoare' după neprihănire ca și aceea în care trăim noi. Atmosfera pe care o respira era mînjită de păcat și corupție, așa cum a fost și va fi mereu în atmosfera păcatului. Cu toate acestea, însă, el a trăit o viață de sfințenie. El a rămas neatins de păcatele generației în care a trăit. Tot

astfel trebuie să rămînem și noi, curați și necorupți. El a fost un reprezentant al sfinților care vor trăi în mijlocul primejdiilor și corupției din zilele din urmă. Pentru ascultarea sa plină de credincioșie față de Dumnezeu el a fost luat la cer fără să guste moartea. Tot astfel cei credincioși, care sînt în viață și asemenea lui Enoh vor umbla în credincioșie și ascultare de Dumnezeu, nu vor gusta din cupa amară a morții“. (2 T/122).

Enoh și Ilie reprezintă în mod real ceea ce ar trebui să fie, prin credință, urmașii lui Isus Hristos, dacă ei ar alege și ar dori să fie astfel. Acești oameni nobili și sfinți stau neminșiți... avînd un caracter desăvîrșit, neprihănit și au fost astfel socoții vrednici de a fi luați la cer“. (R.H./3 martie 1874).

Deci, putem spune că descrierea apostolului Ioan înfățișînd pe creștinii așteptători ai revenirii Domnului din ultimele zile, ne conduce în mod logic și inevitabil la acel adevăr de bază care ne spune foarte clar ce anume așteaptă Dumnezeu de la urmașii Săi în aceste zile. Noi stăm față în față cu Isus și înțelegem acum mai bine de ce a venit El în mijlocul nostru, luînd „chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespuse de mult și L-a dat Numele care este mai presus de orice nume, pentru ca în Numele lui Isus să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pămînt și de sub pămînt, și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul“ (Filip. 2,7-11).

D. Popa

* * *

„OAZE ALE LINIȘTII“ PRIN FORME, LINII ȘI VOLUME

(Urmare din pag. 15-a)

etc.). În mobilistica contemporană se acceptă descompunerea tot mai mult a volumelor, o dispersare în rețea a formelor.

Concluzie

Din studiul prezentat mai sus, studiul formelor și al componentelor, rezultă că spațiul arhitectural mobilat poate fi static sau poate sugera mișcarea. Este de preferat mișcarea sugestivă, proprie imaginilor arhitecturii și artelor plastice, fiind o consecință nu numai a unor calități ale formei, ci și a modului de dispunere, de organizare și de percepere vizuală.

arhitect
Gheorghe Petrescu

Sfîrșit de cale

Cu durere și tristețe aducem la cunoștința frățietății noastre înțetarea din viață după o grea suferință a pastorului — pensionar Sajtos Iosif din Tirnăveni, la 28 mai 1983.

Născut la 18 martie 1912 în com. Sacadat, jud. Bihor, a primit încă de tînar adevărul întreitii solii ingeresti începînd chiar de atunci să îndeplinească lucrarea pe care Mîntuitorul o încredințează fiecăruia dintre cei chemați. Astfel, după aproape zece ani de lucrare ca evanghelist cu cărți, în anul 1941 este angajat ca ajutor de pastor în Conferința Cluj, activînd cu un deosebit interes în districtele Tg. Mureș, Luduș și Salonta și ca pastor întărit prin binecuvîntare în districtele Dej și Tirnăveni, pînă la 1 oct. 1973, cînd a fost pensionat.

Putem spune fără să gresim despre acest slujitor al Evangheliei că a fost cu adevărat un om pasnic și al bunelor înțelegeri, al sacrificiului și jertfei, al dragostei de muncă. În toate districtele în care a activat a lăsat nu numai impresii bune, dar și lumina cea bună a unui exemplu bun, precum și al manierelor sale cu adevărat creștinești. Faptul acesta a fost adevărat fără tăgădă în prezența celor 14 pastori prezenți la ocazia depunerii sale în locul odihnei temporare, precum și al credincioșilor, ce au ținut să-l conducă pe ultimul său drum.

Cuvîntul de mîngiere din partea lui Dumnezeu și al speranței advenite rostită acasă și la mormînt a înălțat inimile tuturor celor de față, de la momentul jalnic al despărțirii, către ziua cea măreață a revederii Mîntuitorului, cînd toți cei ce au adormit în Domnul vor fi treziți de sunetul trimbiței Sale. „Ferice de cei care mor în Domnul, căci faptele lor îi urmează“, a fost asigurarea scoasă în evidență cu această ocazie și rostită încă odată pentru slava Aceluia care va reveni în curînd.

* * *

Pastorul — pensionar Moroșan Pavel, un alt slujitor al lui Dumnezeu, a fost depus și el în patul său de pulbere al acestui pămînt spre odihnă temporară, în speranța nădejzii advenite a revederii cu cei mîntuiți.

Născut la 2 iulie 1897 în satul Brașca, jud. Suceava, încă de foarte tînar — la vîrsta de 17 ani — ajunge în legătură cu adevărurile

Sfintelor Scripturi înțelegând chemarea Evangheliei și primind în treita solie îngerească. Anul 1919 este anul în care încheie legământul său cu Dumnezeu, hotărându-se să intre în lucrarea de evanghelist cu cărți. Urmează Seminarul Teologic din Friedensau (R.D.G.) unde se instruieste timp de patru ani, după care este angajat la Institutul Biblic din România. Ca pastor-ajutor sau ca pastor întărit prin binecuvintare a activat în continuare în tot nordul Moldovei — Jud. Suceava, Botoșani și apoi Neamț — ultima sa stabilire fiind Cimpulung Moldovenesc.

L-am cunoscut ca fiind omul ce nu se lasă niciodată descurajat; părea chiar că era născut pentru a nu fi descurajat sau înfrânt. Atunci când era abătut cînta, se ruga și încuraja pe cei din jurul său.

Spiritul său de om al începuturilor ce l-a caracterizat ca o pecete a vieții și activității sale, a fost caracteristica esențială a sufletului său, exprimat prin rugăciune, zel și consacrare, jertfă și amplă viziune, atașament.

A fost condus de mulți colaboratori și colegi, slujitori ai Evangheliei, care au rostit cuvinte de multă încurajare, cuvintele spuse

de Domnul lui Daniel, răsunind cu pregnanță: „Acum Daniele du-te, tu te vei odihni“...

Nădejdea revenirii ne dă viziunea unui viitor fericit împreună cu Dumnezeu, pacea și speranța, răsplata credincioșiei noastre.

* * *

Pe data de 16 august 1983, fr. Dumitru Bădescu, pastor — pensionar a adormit în Domnul și în nădejdea pe care a propovăduit-o toată viața. Fr. D. Bădescu vede lumina zilei la 1 noiembrie 1898, în comuna Colibaș, Jud. Dimbovița, din părinți legați de glia aceasta pe care au muncit-o cu dragoste.

Tinăr, inteligent, tenace, Dumitru Bădescu caută răspunsuri pe măsura aspirațiilor sale sufletești și astfel ajunge să studieze la Seminarul Teologic din Friedensau (Republica Democrată Germană), iar în iulie 1929 este angajat ca pastor-asistent la Iași. Va mai păstori comunitățile din Cernăuți și Chișinău. În 1932 este întărit ca predicator al Bisericii Advente.

În anii 1935—1936 și 1936—1937 este profesor de Biblie la Seminarul Teologic A.Z.S., descoperindu-și vocația de educator. A fost președinte al Conferinței Muntenia și

Dunărea și pastor consilier în cadrul Conferinței Sibiu. În iulie 1955 a fost ales secretar al Uniunii, funcție în care a rămas pînă la 15 martie 1956, după care a activat ca președinte al Conferinței Sibiu.

La 31 ianuarie 1962 se pensionează și se stabilește la Brașov, unde a rămas pînă în clipa morții.

Fire perspicace, dirză, nu totdeauna a fost înțeles și nici n-a înțeles totdeauna pe colaboratorii săi, dar a făcut parte dintre cei care au făcut tot ceea ce au putut pentru binele și dezvoltarea bisericii pe care au iubit-o. Fr. D. Bădescu și-a iubit familia și a slujit bisericii și cerului după capacitatea și înțelepciunea sa și cerul singur este acela care va cîntări în dreptul nostru al tuturor — faptele și activitatea noastră.

În ceea ce ne privește, trebuie să acordăm prețuirea noastră aceluia care s-au consumat în căldura dogoritoare a zilei pentru ca biserica să fie ceea ce este astăzi.

Familia, colegii și frățietatea l-au condus la locul odihnei sale temporare cu speranța mîngîietoare a învierii în suflet.

Comitetul Uniunii

Între 9—16 noiembrie 1983, au avut loc ședințele Comitetului Executiv al organizației Diviziunea Euro-Africa, lucrări ce s-au ținut la Berna și Oerlimat, Elveția.

Din partea Uniunii de Conferințe A.Z.S. din țara noastră au participat: D. Popa, președintele Uniunii și consilier (field-secretary) în cadrul acestui organism și Cl. Deac, președintele Conferinței Sibiu cu sediul la Timișoara. În fotografia de mai sus, participanții la această întîlnire.

NICIODATĂ ÎN DOUĂZECI ȘI UNU DE ANI

„Niciodată, de când sîntem căsătoriți, în cei douăzeci și unu de ani, soțul meu nu mi-a spus că mă iubește!”

La început cu greu îmi venea să cred aceste cuvinte.

Totuși, atunci cînd am analizat personalitatea și dispoziția persoanei în cauză, m-am convins că ceea ce am auzit ar putea fi adevărat. Și n-a fost deloc surprinzător cînd căsătoria aceea s-a sfîrșit ceva mai tirziu prin divorț.

Dragostea nu poate să dureze mult acolo unde rareori este exprimată în cuvinte și nu este dovedită prin fapte.

Serva Domnului ne amintește că dacă dorim să avem „un cămin în care să locuiască dragostea, acea dragoste trebuie să fie exprimată în cuvinte”. (C.T./115).

Soțiile au nevoie să li se spună că sînt iubite. De asemenea, inimile soților sînt incurajate atunci cînd știu că sînt iubiți. Copiilor, de asemenea, trebuie să li se dea mereu asigurarea că părinții lor îi iubesc.

Cunosc o familie în care soții, deși după o căsătorie lungă și fericită, au încă foarte multă dragoste unul față de celălalt, și își spun înainte de culcare unul altuia: „Te iubesc!”

„Te iubesc”, două cuvinte scurte, însă atît de importante pentru o căsătorie fericită cu condiția ca acele cuvinte să fie confirmate și prin fapte.

R. H. Pierson

CEL NEPRIHĂNIT VA TRĂI PRIN CREDINȚĂ

(Urmare din pag. 17-a)

Iacov 2,20). Credința fără ascultare este moartă. Credința nu se opune niciodată lucrurilor bune.) Ea se opune numai lipsei de acțiune. Credința nu concurează niciodată cu ascultarea față de porunci. Este chiar motivația pentru ascultare.

„Deci prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea.” (Rom. 3,31).

Duhul Sfînt iluminează, convinge, face în stare, îndeamnă și sfințește. Credința nu este niciodată vinovată de înalta crimă a neascultării de voința lui Dumnezeu. Evanghelia neprihănirii prin credință este un act și o putere atît de cuprinzătoare și de totală încît face pentru creștin ceea ce Legea nu a putut

să facă. Niciodată nu este un om mai consacrat și mai activ și niciodată nu păzește poruncile mai deplin ca atunci cînd trăiește prin credința în Isus Hristos.

1). „Lucrurile” — se referă la faptele și comportamentul oamenilor. Faptele pot fi semnele unei credințe și ale unei iubiri adevărate, sau pot fi semnele unui răspuns legalist și un efort de a cîștiga favoarea lui Dumnezeu. Faptele Legii se referă la faptele făcute într-un efort de a păstra Legea lui Dumnezeu. Faptele credinței sînt ale iubirii, cinstei, purității, neprihănirii și roadele Duhului. Creștinul a fost „zidit în Hristos” Isus pentru faptele bune” (Efes. 2,10). El trebuie să aducă „roade în tot felul de fapte bune” (Col. 1,10). Domnul a îndemnat pe ucenicii Săi să trăiască astfel ca oamenii „să vadă faptele voastre bune și să slăvească pe Tatăl vostru care este în ceruri”.

G. Popa

DE LA SABAT LA DUMINICĂ

(urmare din pag. 14)

pag. 74/7; A. Loisy, Les mystères païens, 1930, pag. 223; de asemenea Les Evangiles synoptiques, 1907 pag. 177; R. L. Odom, Sunday in Roman Paganism, 1944; P. Cotton, From Sabbath to Sunday, 1933; pag. 130/7.

8. J. V. Goudeover, Biblical Calendar, 1959, pag. 151. C. S. Mosna, critică pe W. Rordorf, pentru că a dat „aparitiiei sărbătorii Duminicii o origine prea creștinească, neglijînd alte elemente folositoare, despărțind-o de contextul ei iudaic” (Storia della domenica, pag. 41 și 5).

9. C. W. Dogmore, (7), pag. 274.
10. Pentru aspectul pastoral al pămării Duminicii a se vedea: V.

Monachino, „La Cura pastorale a Milano, Cartagine e Roma nel secolo IV”, Analecta Gregoriana, 41 1947; și S. Ambrogio e la cura pastorale a Milano nel secolo IV, 1973; C. S. Mosna, Storia della domenica, partea a IV-a, care se ocupă cu aspectul pastoral și liturgic al Sabatului, atît în est, cît și în vest. În ceea ce privește problema odihnei în ziua Duminicii, vezi H. Huber, Spirito e lettera del riposo domenicale, 1961; J. Duval, „La Doctrine de l'Eglise sur le travail dominical et son evolution”. La Maison Dieu 83 (1965); 106; L. Vereecke, „Le Repos du dimanche”, Lumière et Vie, 58 (1962); 72.

11. A. Dictionary of the Bible, ed. James Hartings, 1911, s.v. „Lord's Day” by N. J. White.

Exeget

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România

Apare la două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din: D. Popa, redactor-șef; Oct. Coconcea, secretar de redacție.

Membri: N. Popescu, N. Dumitrescu și C. Toma

Redacția și Administrația:

București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3, Tel. 20.76.65